Gods licht op donkere wolken

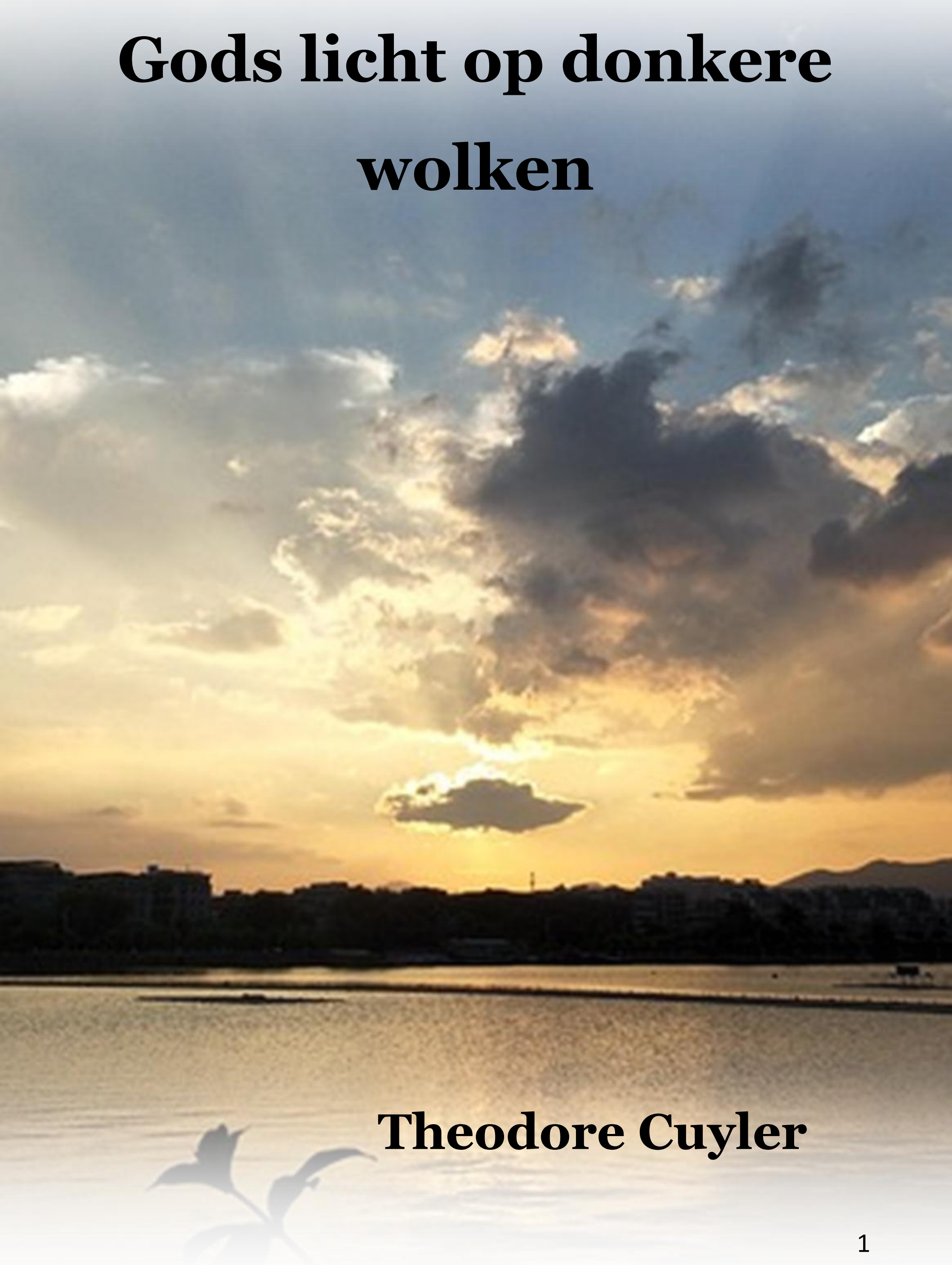

Theodore Cuyler

INHOUDSOPGAVE

Gods licht op donkere wolken
Het branden van het gerstveld
Huilen en werken
Korte weergaven
Bloemen uit het graf van Jezus
God vertrouwen in het donker
Gods school en zijn lessen
Gods verklaringen
Christus die zijn kudde hoedt
De eeuwige armen
Woorden voor de vermoeiden
De Heer regeert
Op naar de heuvels
Juist zien
De Heer onze kracht
Een constante redding
Gezond en gelukkig
De engelen van het graf
De nacht en de dageraad
Onze twee huizen
Slapen in Jezus

Gods licht op donkere wolken

Terwijl ik vandaag in mijn eenzame kamer zit, vliegt deze passage uit Gods Woord als een witte duif door het raam naar binnen: "En nu zien de mensen de zon niet, die in de wolken is; maar de wind gaat voorbij en klaart ze op." Job 37:21. Voor mijn zwakke zicht, verduisterd door tranen, is de wolk buitengewoon donker, maar er doorheen stromen enkele stralen van de oneindige liefde die de Troon vult met een buitengewone en eeuwige helderheid van heerlijkheid. Tegen die tijd kunnen we boven en achter die wolk komen - in het overweldigende licht. Dan hebben we geen troost nodig, maar nu wel. En voor onze huidige troost laat God enkele heldere, sterke, duidelijke stralen van liefde en blijdschap door de wolken heen.

Eén waarheid die door de dampen naar binnen straalt is deze: God regeert niet alleen, maar Hij regeert Zijn wereld door een prachtige wet van compensaties. Hij stelt het ene tegenover het andere. Geloof bestudeert graag de illustraties van deze wet, noteert ze in haar dagboek en verheft haar pilaren van lof voor elke nieuwe ontdekking. Ik heb gemerkt dat doven vaak een ongewoon snel gezichtsvermogen hebben; blinden zijn vaak begiftigd met een verhoogd gehoorvermogen; en soms, als het oog verduisterd is en het oor gesloten, wordt de tastzin zo voortreffelijk dat we in staat zijn om alleen door dat zintuig met de lijder te praten.

Deze wet verklaart waarom God zovelen van Zijn volk onder een streng regime van ontberingen en het dragen van lasten plaatste, zodat ze tot kracht zouden worden gesmeed; waarom een Jozef in een gevangenis moet worden opgesloten, zodat hij kan worden opgeleid voor een paleis en voor het premierschap van het koninkrijk.

Buiten de Damascuspoort zag ik de plek waar Stefanus gestenigd werd in een wrede dood; maar dat martelaarsbloed was niet alleen het "zaad van de Kerk", maar de eerste kiem van overtuiging in het hart van Saulus van Tarsus. Deze wet verklaart de reden waarom God vaak de bezittingen van een christen wegvaagt, zodat hij rijk kan worden in geloof, en waarom Hij veel mensen van het spoor van voorspoed afslaat, waar ze met vijftig mijl per uur renden, zodat hun trots verpletterd wordt en ze het veiligere spoor van nederigheid en heilig leven kunnen zoeken.

Wat een wonderbaarlijke compensatie ontvangt onze getroffen natie voor het verlies van hem die onlangs in zijn graf bij het meer werd gelegd! Die wolk regent al zegeningen en er kunnen nog rijkere buien komen. Gods volk is nooit zo verheven als wanneer het laag gebracht wordt, nooit zo verrijkt als wanneer het leeggehaald wordt, nooit zo gevorderd als wanneer het teruggedrongen wordt door tegenspoed, nooit zo dicht bij de kroon als wanneer het onder het kruis ligt.

Een van de zoetste genoegens van de hemel zal zijn om onze eigen ervaringen onder deze wet van vergoedingen na te gaan en te zien hoe vaak verdrukking voor ons het buitengewone gewicht van heerlijkheid heeft uitgewerkt. Er is een groot gebrek in al Gods mensen die nooit het onderwijs van scherpe beproeving hebben gehad. Er zijn zoveel genaden die alleen in ons geprikt kunnen worden door de prik van het lijden, en zoveel lessen die alleen geleerd kunnen worden door tranen, dat wanneer God een christen zonder enige beproeving achterlaat, Hij hem werkelijk aan een verschrikkelijk gevaar blootstelt. Zijn hart, niet geploegd door discipline, zal zeer geneigd zijn om naar het onkruid van zelfzucht, wereldsgezindheid en trots te grijpen.

In een muziekinstrument zijn er enkele toetsen die aangeraakt moeten worden om de volste melodieën op te roepen; God is een wonderbaarlijke organist, die precies weet welke snaar van het hart aangeslagen moet worden. In het Zwarte Woud in Duitsland

bouwde een baron een kasteel met twee hoge torens. Van de ene toren naar de andere spande hij verschillende draden, die bij rustig weer onbeweeglijk en stil waren. Toen de wind begon te waaien, begonnen de draden te spelen als een eolische harp. Toen de wind aanwakkerde tot een hevige storm, zat de oude baron in zijn kasteel en hoorde zijn machtige orkaanharp groots over de kantelen spelen. Zo zijn ook, als het weer rustig is en de lucht helder, veel van de emoties van het hart van een christen stil. Zodra de wind van tegenspoed op de akkoorden slaat, begint het hart te spelen; en wanneer God een orkaan van verschrikkelijke beproeving stuurt, zul je tonen horen van onderwerping en geloof, en zelfs van verheven vertrouwen en heilige uitgelatenheid, die nooit gehoord hadden kunnen worden in de kalme uren van voorspoed.

O, broeders, laat de winden ons maar slaan, als ze de specerijen maar doen vloeien! Laten we niet terugdeinzen voor de diepste beproeving, als we om middernacht alleen maar God kunnen loven. Als we willen weten wat de wolken van beproeving betekenen en waarvoor ze worden gezonden, moeten we er niet bang voor wegvluchten met gesloten oren en ingezwachtelde ogen. Vluchten voor de wolk is vluchten voor de Goddelijke liefde die achter de wolk is.

In een van de Duitse schilderijengalerijen hangt een schilderij dat "Wolkenland" heet; het hangt aan het einde van een lange galerij en op het eerste gezicht lijkt het op een enorme afstotende klodder verwarde kleur, zonder vorm of schoonheid. Als je ernaartoe loopt, begint het schilderij vorm aan te nemen; het blijkt een massa prachtige engelengezichtjes te zijn. Als je dichtbij het beeld komt, zie je alleen een ontelbaar gezelschap van kleine engelen en cherubijnen! Hoe vaak ziet de ziel die bang is voor beproevingen niets anders dan een verwarde en weerzinwekkende massa van gebroken verwachtingen en verpletterde hoop! Maar als die ziel, in plaats van weg te vluchten in ongeloof en wanhoop, alleen maar dichtbij God zou komen,

dan zou ze spoedig ontdekken dat de wolk vol engelen van barmhartigheid was. In één engelengezicht zou het zien: "Zij die Ik liefheb, kastijd Ik." Een andere engel zou zeggen: "Alle dingen werken samen ten goede voor hen die God liefhebben." In weer een ander lief gezicht komen de hemelse woorden: "Laat uw hart niet verontrust zijn; geloof ook in Mij. In het huis van mijn Vader zijn vele woningen. Waar ik ben, daar zult u ook zijn." Vandaag klinkt mijn eenzame kamer vol van zulke hemelse uitspraken.

Gods wegen zijn niet mijn wegen, maar ze zijn oneindig veel beter. De wolk is niet zo dicht, maar liefdesstralen schijnen er doorheen. Mettertijd zullen de onthullende "winden" het donkere en vreselijke mysterie opruimen. Vriendelijke woorden van medeleven sluipen de schaduwrijke kamer van het lijden binnen. Als Christus niet in zichtbare gedaante naar onze Bethaniës komt, dan stuurt Hij Zijn trouwe dienaren en dienstmaagden met woorden van warme, tedere deelneming.

Het veertiende hoofdstuk van Johannes straalt nooit met zo'n hemelse helderheid als wanneer we het lezen onder de wolk. Geen wolk kan groot genoeg zijn om de hemel buiten te sluiten, als we ons oog op de Troon gericht houden. En als we de hemel bereiken en de wolk van Gods kant zien, dan zal die stralen van de verlichting van Zijn liefde. Het Lam dat in het midden van de troon zit, zal onze Herder zijn en ons leiden naar fonteinen met levenswater, en God zal elke traan van onze ogen afwissen!

Het branden van het gerstveld

Heel veel kostbare geestelijke waarheden liggen verborgen onder de afgelegen passages van Gods Woord, zoals Wordsworths zegt:

"Viooltje bij een bemoste steen,

Half verborgen voor het oog."

Als we naar een bepaald vers in 2 Samuël 14 gaan, dan vinden we zo'n waarheid verborgen onder een historisch incident. Het voorval gaat als volgt: Absalom, de bedrieglijke aspirant op de troon van zijn vader, wil een gesprek met Joab, de bevelhebber van Davids leger. Hij laat Joab naar hem toe komen, maar Joab weigert. Omdat hij merkt dat de koppige oude soldaat geen acht slaat op zijn dringende verzoek, haalt hij een list uit. Hij zegt tegen een van zijn dienaren: "Kijk, het veld van Joab ligt naast het mijne en hij heeft daar gerst. Ga en steek het in brand!" En Absaloms knecht stak het veld in brand. Toen stond Joab op en kwam naar Absalom. Nu, net zoals de sluwe jonge prins met Joab omging om hem tot Zich te brengen, zo gebruikt God heel vaak een regime van tucht om eigenzinnige harten tot Zich te brengen.

Menig lezer van dit artikel heeft misschien zijn gerstveld in brand laten steken; er zijn er zelfs nu nog wiens velden in vlammen gehuld zijn of bedekt zijn met de as van uitgedoofde hoop. Met afvalligen is deze methode vaak Gods laatste redmiddel. Hij ziet dat de dwalende mensen meer om hun aardse bezittingen geven dan om Zijn eer of Zijn dienst. Dus raakt Hij hen op de tederste plek en veegt de voorwerpen weg waar ze te veel van houden. Ze zijn afgodendienaars geworden en Hij slaat hun afgoden streng in stukken.

Er was een tijd dat onze natie op beschamende wijze was afgeweken van de fundamentele principes van onze

Onafhankelijkheidsverklaring. De waarde van de katoenoogst woog zwaarder dan de waarde van vrijheid. De rechtvaardige God zag dat we meer gaven om het voortbestaan van onze welvaart dan om de rechten van vier miljoen van Zijn kinderen. Maar toen de eerste flits van een nationale vuurzee de zuidelijke hemel verlichtte, begonnen miljoenen verontwaardigde stemmen uit te roepen: "Waarom is onze prachtige Unie aan de vlammen overgeleverd?" We konden slapen terwijl Gods rechtvaardige wet onder de voet werd gelopen; maar toen de nationale vrede en macht en trots werden vertrapt door dezelfde meedogenloze hiel, ontwaakten we, zoals een man ontwaakt bij de roep van "brand" onder zijn eigen dak. God zag wat ons het meest dierbaar was en Hij raakte dat aan.

Op dezelfde manier vindt menig individuele zondaar zijn weg naar Christus door het licht van een brandend gerstveld. Soms komt het ontwaken in de vorm van een lichamelijke kastijding. Het onboetvaardige hart is nooit bewogen door preken en nooit tot inkeer gebracht door een gevoel van dankbaarheid voor Gods barmhartigheden. Dus zendt de Alwijze een scherpe aanval van ziekte, om het zieke en verharde hart te bereiken. De zondaar wordt op zijn rug gelegd. Hij wordt naar de rand van de eeuwigheid gebracht. Als een vorig leven van overtredingen voor zijn geweten opdoemt en de verschrikkingen van een toekomende toorn hem aangrijpen, roept hij uit: "God zij mij zondaar genadig!" Wanneer hij weer gezond wordt en terugkeert in een wereld die er nu heel anders uitziet, is zijn dankbare lied: "Het was goed voor mij om getroffen te zijn, want ik was afgedwaald; mijn voeten waren bijna uitgegleden!"

Ik geloof oprecht dat menig ziekbed de lijder heeft verlost van een bed in de hel! Pijn drijft vaak tot gebed. De deur die een mens buiten de wereld sluit, sluit hem in tot bezinning en uiteindelijk in de ark van veiligheid. "Daar is het," zei een jonge man, terwijl hij wees op een zieke ledemaat, die zijn leven aan het wegvreten was; "en het is een kostbare ledemaat voor me geweest. Het nam

me weg uit een leven van dwaasheid. Het bracht me naar mezelf en naar deze kamer van beproeving, waar ik Christus heb gevonden. Ik denk dat het me een heel eind op weg naar de hemel heeft gebracht."

Het was het getuigenis van een christen die zijn gezichtsvermogen had verloren, na een lange opsluiting in een donkere kamer: "Ik kon Jezus nooit zien, totdat ik blind werd!" We vragen ons soms af waarom God een van zijn predikanten van de kansel haalt en hem op een bed met een gevaarlijke ziekte legt. Het is om de man een blik in de eeuwige werkelijkheid te geven. Hij krijgt een duidelijker beeld van het leven en van de eeuwigheid. Drie weken op de bank van pijn en gevaar leren hem dingen die hij nooit geleerd heeft in drie jaar op een theologisch seminarie. Scherpe lichamelijke pijn is vaak een heilzaam proces, zelfs als het het leven niet in gevaar brengt. De doorn in het vlees van Paulus, de ondraaglijke pijnen van Robert Hall en het lichamelijke lijden van Richard Baxter waren een duur onderdeel van hun opvoeding; maar ze studeerden af met een hogere eer en een mooiere kroon! Vurige beproevingen maken gouden christenen! Wanneer de balsembomen in Gods tuin diep met het mes worden doorgesneden, geven ze de zoetste gommen af.

In de afgelopen vijf jaar zijn er heel wat gerstvelden verwoest. Een Christen had zijn fortuin weggevaagd in de commerciële brand van 1873; maar zijn hemelse hoop was opgesloten in iets dat vuurbestendiger was dan welke ijzeren kluis dan ook en zijn Christelijke karakter kwam als puur goud uit de vlammen tevoorschijn. Een van de meest welwillende en nuttige christelijke kooplieden in Amerika heeft onlangs de vlammen van de ondergang door zijn gerstveld zien gaan en de verdiensten van een eerlijk leven zijn nu as! Hij heeft een erfenis over die de Rothschilds niet konden kopen; en juist het verlies van zijn voorraden en "waardepapieren" heeft hem ertoe gebracht om de gezegende schatten die hij in de hemel heeft opgeborgen, opnieuw te inventariseren. Hij is dus niet failliet, maar ontdekt

dat zijn beste investeringen onaangeroerd zijn; en er is geen waardevermindering op zijn onroerend goed, dat heel dicht bij de eeuwige troon ligt! God ziet vaak dat een carrière van ononderbroken wereldse voorspoed zeer fataal wordt voor de ziel. Daarom steekt Hij de fakkel in het gerstveld.

Niet alleen worden de onboetvaardigen op deze manier behandeld, om hen ertoe te brengen hun wegen te overdenken, maar Zijn eigen kinderen worden vaak door een proces geleid dat wonderbaarlijk goed is voor hun genade, want een carrière van snel succes is zelden gezond voor de vroomheid. Weinigen, zelfs van Christus' uitverkorenen, kunnen de spoorweg van het leven veilig afleggen met veertig mijl per uur. De verwarmde as is zeer geneigd te breken, of anders vliegt de locomotief van het spoor van overeenstemming met God en gaat van de dijk af. Voorspoed brengt slechts een paar van de genaden van een goed mens naar buiten; het brengt vaak een groot aantal geheime begeerten naar buiten, en niet weinig trots, egoïsme en vergetelheid van de Meester.

Wanneer een gunstige wind een schip recht treft, vult hij elke centimeter van het zeil. Beste lezer, als de Heer de winden zo verschuift dat ze jouw onontwikkelde genaden van nederigheid en geloof en geduld en onzelfzuchtige liefde bereiken, wees dan niet ongerust. Hij wil je niet laten zinken of op een rots laten neerstorten; Hij wil je alleen een meer overvloedige toegang geven tot de gewenste haven. Tel alle aardse verliezen die je hebt gehad en kijk of jij er niet beter van wordt als deze verliezen je alleen maar dichter bij je Heiland hebben gebracht. Je hebt misschien minder geld, maar je geniet meer van de schatten die je bij het kruis hebt gevonden. Je bent rijker voor God. Onze liefhebbende God heeft een doel in elke beproeving. Als er een hartverscheurende lezer van deze regels is die net als Joab uitroept: "Waarom hebt u mijn akker in brand gestoken?" Ik smeek je om niet in nukkige wanhoop van God weg te vluchten. Hij brandt je gerst alleen maar op om je dichter bij Zichzelf te

brengen. Laat de vlammen je verlichten naar de verzoendeksel. De beloften zullen helderder klinken. Het is beter om het gerstenat te verliezen dan de zegen.

Huilen en werken

Het kleinste vers in de Bijbel is een van de grootste en diepste in zijn hemelse bezieling. "Jezus weende. Welke mysterieuze betekenissen er achter die tranen kunnen schuilgaan - niemand hoeft ze te doorgronden! Maar ik zie er liever de eerlijke uitdrukking in van verdriet om een vriend die dood was, en van medeleven voor twee vrouwen met een gebroken hart. De kracht die Christus op dat graf tentoonspreidde overweldigt me, het was de kracht van God. Maar Zijn medelijden raakt me het meest - het was het medelijden van een mens. Die bevochtigde ogen zijn die van mijn oudere broer. Het medeleven dat twintig mijl naar Bethanië liep, dat Hem naar die verlaten vrouwen trok, dat de tranen over Zijn wangen liet lopen en Zijn stem verstikte van ontroering - dat medeleven verbindt ons met Hem als de deelgenoot en de drager van ons eigen verdriet!

Er is iets plaatsvervangends in die tranen, zoals er iets is in het kostbare bloed dat een paar dagen later aan het kruis werd vergoten. Zijn liefde lijkt zich "plaatsvervangend in onze smarten in te voegen" en Hij neemt de last recht in Zijn eigen hart op. Maar het was een praktisch medeleven. Als onze Heer naar Bethanië was gekomen en de twee bedroefde zussen in hun logeerkamer had opgenomen en met hen had "gehuild", en toen was weggegaan en Lazarus in zijn graf en hen in hun verdriet had achtergelaten, dan zou dat alles zijn geweest wat onze naasten voor ons kunnen doen als we in een sterfhuis zijn. Maar het zou niet zoals Jezus zijn geweest. Hij kwam niet naar Bethanië om

alleen maar te huilen. Hij kwam daar om een wonderbaarlijk wonder van liefde te verrichten. Hij weende als een mens - Hij werkte als de Heer van macht en glorie. Hij had eerst medelijden, en hielp toen. Dezelfde liefde die Zijn ogen bevochtigde, bewoog Zijn arm om dat graf open te breken en de dode Lazarus op de been te brengen! Een paar dagen later huilde Hij voor zondaars, en toen bracht Hij verlossing voor zondaars door Zijn eigen lijdensweg aan het kruis!

Zit hier geen les voor ons in? Wat zijn tranen van medeleven waard als we weigeren een vinger uit te steken om de lijdende te helpen of de nood te verlichten? En wat een aanfluiting is het om te huilen over de dwalenden en niets te doen om hen te redden! Alleen als we "elkaars lasten dragen" vervullen we "de wet van Christus".

Er is nog een ander verband tussen wenen en werken. We verlichten onze eigen lijdende harten door de vloed van verdriet op een wiel van praktische activiteit te zetten. Een voornaam predikant van God die onder een bijzonder bittere beproeving stond, zei eens tegen me: "Als ik niet tot het uiterste kon studeren en preken en werken, dan zou ik gek worden!" De molenstenen die op zichzelf malen slijten zichzelf al snel tot poeder. Maar nuttige bezigheid is niet alleen een opwekkend middel, het is een kalmerend middel voor de verontruste geest. In plaats van naar ons eigen verdriet te kijken totdat we het uitvergroten, zouden we liever naar het verdriet van anderen moeten kijken om het te verlichten en te verzachten.

Sommige van de beste werken die ooit voor de Meester gedaan zijn, worden door Zijn dienaren gedaan wanneer de "hamer der verdrukking" niet alleen op het hart slaat, maar ook egoïsme en ongeloof afbreekt. Als verdriet wordt toegestaan om zich in de ziel te nestelen, verandert het de ziel vaak in een stilstaand moeras van bittere wateren, waaruit het smerige onkruid van eigenwil en ongeloof en rebellie tegen God ontspruit. Als

datzelfde verdriet naar buiten wordt gekeerd in stromen van sympathie en weldadigheid, wordt het een stroom van zegeningen. Een doop van beproeving is vaak de beste doop voor de dienst van Christus. Als tranen ons dwingen om te zwoegen, dan zal zwoegen op zijn beurt tranen verdrijven en ons nieuwe en heilige bevredigingen geven.

Toen onze gezegende Heiland huilde, was dat aan de vooravond van Zijn machtigste werken - één in het opwekken van de doden en één in het verlossen van een stervende wereld. Wenen en werken kunnen zelfs op een nuttige manier samengaan; want het hoofd van Christus' apostelen vertelt ons dat hij gedurende drie drukke jaren van zijn leven niet ophield om verloren zondaars dag en nacht met tranen te waarschuwen.

Korte weergaven

Onder de vele verbeteringen in de Westminster Revisie, zijn we blij om te ontdekken dat de verhandeling van onze Heer tegen zondige bezorgdheid in het juiste Engels wordt gegeven. Onze gebruikelijke versie van het afsluitende gedeelte van het zesde hoofdstuk van Matteüs is altijd erg misleidend geweest voor de gemiddelde lezer. Christus heeft ons nooit opgedragen om "niet aan de dag van morgen te denken"; zo'n raad zou in tegenspraak zijn met ons gezond verstand, onze rationele voorzichtigheid en andere expliciete geboden in de Bijbel. Wat onze Heer zo nadrukkelijk verbood was zondige bezorgdheid, of het overladen van het werk van vandaag met zorgen over de dag die nog niet is gekomen. De revisoren hebben de spijker precies op de kop geslagen door het woord "bezorgd" in een half dozijn verzen van dat gedeelte van de Bergrede te introduceren. "Wees niet bezorgd over uw leven, over wat u zult eten," enz. "Wie van u kan door

bezorgd te zijn één el toevoegen aan de maat van zijn leven?" Deze hele vermaning tegen het van tevoren lenen van problemen wordt samengevat in de gelukkig vertaalde zin: "Maak je dus geen zorgen over morgen, want morgen brengt zijn eigen zorgen met zich mee. De problemen van vandaag zijn genoeg voor vandaag."

We kunnen er zeker van zijn dat onze gezegende Heer wist wat er in de mens omging, toen
Hij zoveel ruimte in Zijn preek gaf aan deze ene kwellende zonde, en zes keer herhaalde, Zijn smeekbeden om het te vermijden. Piekeren is niet alleen een zonde tegen God, het is ook een zonde tegen onszelf. Het komt soms neer op een langzame zelfmoord. Duizenden hebben er hun leven door verkort en miljoenen hebben hun leven bitter gemaakt door deze gal elke dag in hun ziel te laten vallen. Eerlijk werk doet ons zelden pijn; zorgen zijn dodelijk. Ik heb het volste recht om God om dezelfde kracht als vandaag te vragen, maar ik heb niet het recht om Hem om een ons extra kracht voor de last van morgen te vragen. Wanneer morgen komt, zal genade met zich meebrengen en voldoende zijn voor de taken, de beproevingen of de problemen. God heeft nooit een Christen gebouwd die sterk genoeg is om de druk van de huidige plichten te weerstaan en alle tonnen van de plichten en het lijden van morgen, die daar bovenop gestapeld worden. Paulus zelf zou zijn ingestort!

Er is maar één praktische remedie tegen deze dodelijke zonde van nodeloos piekeren - en dat is korte metten maken. Geloof is tevreden om te leven "van hand tot mond", genietend van elke zegen van God zoals die komt. Deze perverse geest van zorgen rent weg en verzamelt wat verwachte problemen en gooit ze in de beker van barmhartigheden en verandert ze in azijn! Een rouwende ouder gaat bij het nieuw gemaakte graf van een geliefd kind zitten en zegt verdrietig tegen zichzelf: "Nou, ik heb er nog maar één over, en een dezer dagen gaat hij misschien weg om in een eigen huis te gaan wonen, of hij wordt weggehaald; en als hij sterft, zal mijn huis verlaten zijn en mijn hart volkomen

gebroken." Wie gaf die huilende moeder toestemming om het woord "als" te gebruiken? Is haar beproeving nu al niet pijnlijk genoeg, zonder die te overladen met een denkbeeldige beproeving? En als haar kracht afneemt, dan is dat alleen maar omdat ze er niet tevreden mee is dat God haar kwelt; ze kwelt zichzelf met ingebeelde kwellingen van haarzelf! Als ze maar een korte blik zou werpen, zou ze een levend kind zien dat nog voor haar gespaard is, om van te houden en van te genieten en voor te leven. Dan, in plaats van dubbel verdriet, zou ze een groot bezit stellen tegen een groot verlies. Haar plicht aan de levenden zou niet alleen een verlichting van haar angst zijn, maar ook het beste eerbetoon dat ze aan de overledenen kan geven.

Dat is een korte kijk die alleen rekening houdt met de onmiddellijke plicht die gedaan moet worden, de onmiddellijke verzoeking die tegemoet gekomen moet worden en het onmiddellijke verdriet dat gedragen moet worden. Mijn vriend, als je vandaag genoeg geld hebt voor je dagelijkse behoeften en iets voor Gods schatkist, kwel jezelf dan niet met het idee dat jij of je gezin nog in een armenhuis terecht kunnen komen. Als je kinderen rond je tafel zitten, geniet dan van hen, leid hen op, vertrouw hen toe aan God, zonder jezelf te kwellen met de angst dat de kleintjes ooit door de roodvonk zullen worden weggedragen, of dat de ouderen misschien nog ziek zullen trouwen of in ongenade zullen vallen. Geloof draagt huidige lasten en gaat huidige aanvallen te lijf en voedt zich met huidige beloften, en vertrouwt de toekomst toe aan een trouwe God. Het lied daarvan is,

"Heer, bewaar mijn voeten;

Ik vraag niet om de verre wereld te zien;

één stap is genoeg voor mij."

We zullen die ene stap altijd verstandiger, vastberadener en succesvoller zetten als we alleen op die ene stap letten. De man die de Alpen beklimt moet niet te ver vooruit kijken, anders wordt hij moe; hij moet niet achterom kijken, anders wordt hij duizelig; hij hoeft alleen maar zijn gids te volgen en zijn voet op de juiste plek voor hem te zetten. Dit is de manier waarop jij en ik Christus moeten laten leiden en Hem zo dicht bij ons moeten hebben dat het maar een kort uitzicht is om Hem te zien. Soms zeggen jonge christenen tegen mij: "Ik ben bang om een openbare belijdenis van Christus te doen, ik mag het niet volhouden." Ze hebben niets te maken met volhouden; het is gewoon hun plicht om vol te houden. Wanneer toekomstige beproevingen en gevaren komen, zal hun Meester hen hulp geven voor het uur, als ze er maar zeker van zijn dat ze van Hem zijn. Het korte overzicht dat ze moeten hebben is een nauwkeurig, helder zicht op hun eigen geestelijke behoeften en een duidelijk zicht op Jezus als altijd bij de hand om in die behoeften te voorzien.

Als de vissers van Galilea zich zorgen hadden gemaakt over de ontberingen die ze zouden tegenkomen, zouden ze misschien bang zijn geworden voor hun christelijke werk en hun eeuwige kronen. Wij predikanten moeten ons hoeden voor deze kwaadaardige duivel van zorgen. Het kwelt een voorganger met de angst dat hij, als hij bepaalde waarheden vrijmoedig verkondigt, zijn rijke kerkbankhouders beledigt en wegjaagt. Laat hem voor zijn geweten zorgen en zijn Meester zal voor hem zorgen. Een ander is bezorgd dat zijn fles droog zal lopen en zijn vat zal falen. Maar zijn voorraad is nog niet op. Oh nee, het is zijn geloof dat opraakt. Sommigen van ons, aan het begin van een jaar werk, zijn geneigd om onszelf te overladen met een vooruitziende blik van hoeveel we moeten doen; we hoeven ons geen zorgen te maken als we alleen maar onthouden dat er gedurende het hele jaar slechts één werkdag zal zijn, en dat is VANDAAG. Voldoende voor elke dag is de arbeid ervan.

Nogmaals zeggen we - laten we het kort houden. Laten we de hoge muur niet beklimmen tot we er zijn; of de strijd strijden tot hij begint; of tranen vergieten over zorgen die misschien nooit zullen komen; of de vreugde en zegeningen die we hebben verliezen door de zondige angst dat God ze van ons zal afnemen. We hebben al onze kracht en alle genade die God ons geeft nodig voor de lasten van vandaag en de strijd van vandaag. Morgen behoort toe aan onze hemelse Vader! Ik zou de geheimen ervan niet kennen als ik dat kon. Het is veel beter om te weten op Wie we vertrouwen en dat Hij in staat is om alles wat we aan Hem toevertrouwen te bewaren tot de laatste grote dag!

Bloemen uit het graf van Jezus

Onze Heer werd gekruisigd in het seizoen van de vroege bloemen. In de maand april zorgden de regens en de zon ervoor dat de vegetatie in een wonderbaarlijke schoonheid uitbarstte. De tuinen waren schitterend met de krokus en de hyacint, en de vlaktes waren besneeuwd met de witte narcis. Jezus werd begraven in de tuin van een rijke man en niemand kan zeggen hoeveel bloemen en geurige wijnstokken de tuinman rond het familiegraf van Jozef had geplant. De specerijen binnen en de bloemen buiten hebben de plek waar onze geliefde Meester sliep misschien wel buitengewoon geurig gemaakt. Dat gewijde graf werd eeuwen geleden zelf begraven en de plek zelf kan niet worden geïdentificeerd.

Maar er zijn bepaalde bloemen van genade die op het graf van Jezus zullen bloeien tot het einde der tijden. Geloof groeit daar in een prachtige overvloed. Een triest gezelschap van onwetende twijfelaars waren die discipelen met betrekking tot de opstanding van hun Meester; zelfs toen de drie vrouwen van het graf

terugkwamen en verklaarden dat het leeg was en dat ze de Heiland levend hadden gezien, behandelden sommigen van de apostelen het als een "ijdel verhaal en geloofden het niet". Thomas hield voet bij stuk totdat een werkelijke aanblik van zijn Heer zijn ongeloof het zwijgen oplegde. Vanaf die dag is het geloof in de overwinning van Christus op de dood een kardinaal kenmerk geweest in de geloofsbelijdenis van elke christen. Hiermee is dat andere geloof verbonden, dat als Jezus is opgestaan, iedereen die "in Jezus slaapt" ook uit het stof zal opstaan! Deze eeuwigdurende bloem van het geloof, die bloeit als bepaalde rozen, in alle seizoenen, is uitgestald op ontelbare graven overal in onze door de dood vervloekte wereld!

HOOP is een andere geurige bloem die ontspringt uit de zode van de begrafenis.
Op een blad van de plant lezen we: "Ik ben de Opstanding en het Leven. Wie in Mij gelooft, al sterft hij, toch zal hij leven." Op een ander blad staat: "Broeders, we willen niet dat jullie onwetend zijn over hen die ontslapen, of dat jullie treuren zoals de rest van de mensen, die geen hoop hebben. Wij geloven dat Jezus stierf en opstond en dus geloven we dat God hen die in Hem ontslapen zijn, met Jezus zal meenemen."

De verwachting van elke trouwe voorganger dat hij "het graf zal openbreken" en met zijn kudde zal opstijgen, stemt hem vrolijk als hij naast het graf staat waarin zijn getrouwen tot stof worden begraven. Deze hoop is een anker dat menig arme moeder met een gebroken hart heeft vastgehouden die de rustplaats van haar lieveling met haar tranen heeft bevochtigd. Jezus komt naar haar toe en zegt: "Huil niet, dit gelovige kind zal herrijzen!" En zo bewerkt ze die kleine heilige grond totdat hij bedekt is met de bloesems van de hoop, zo dik als witte lelietjes-van-dalen. De oorspronkelijke zaden van deze mooie bloem kwamen uit het graf van Christus in de tuin. Ze groeit het best als ze water krijgt van gebed. Dat is inderdaad een troosteloos graf, waarboven niet één halm of sprietje hoop uitsteekt!

Zijn dit alle bloemen die gedijen in de gewijde grond waarin Christus' opvolgers liggen? Nee! Er is één bescheiden lelie, die VERTROUWEN heet. Jezus Zelf verklaarde dat het beter was dat Hij gestorven was, want Hij zei dat Hij "had moeten lijden en in Zijn heerlijkheid had moeten ingaan." Zijn weg naar heerlijkheid liep door het graf en dat moet ook de onze zijn! Nooit stelde onze Heer deze wereld boven de hemelse wereld. Hij bracht slechts drie mensen weer tot leven (waar we van lezen), en dan alleen voor een hoog en speciaal doel. Waarlijk, als sommige van de gekroonde mensen in het Paradijs terug werden gedreven naar deze bezoedelde aarde, dan zouden ze wel eens gaan treuren om hun eigen verlies. Sterven is winnen! Dat is het zoete woord dat ik bespeur in elke knop en elk blad van de plant van berusting. God heeft betere dingen voor ons in petto; moge Zijn wil, niet de onze, geschieden.
Het lijkt misschien een vreemde plaats om de bloem van DANKBAARHEID neer te zetten, maar ook die bloem groeit en straalt haar zoetheid uit vanuit het graf van Christus en dat van Zijn volgelingen. Paulus, staande bij het graf waarover Jezus had gezegevierd, roept luidkeels: "God zij dank, die ons de overwinning geeft door Jezus Christus, onze Heer!" Zijn triomf over de dood is onze triomf. Omdat Hij is opgestaan en weer leeft, zullen wij ook leven. Niet alleen op Paaszondagen zijn deze bloemen te vinden op het leeggehaalde graf van onze Heer, maar elke dag, in elk klimaat, overal waar de dood een graf uitholt, kunnen deze kostbare planten van genade tot bloei komen en hun heerlijke parfums verspreiden.

Misschien leest een bedroefd kind van God deze regels en vraagt: "Waar moet ik heen om geloof en hoop te vinden en berusting voor die vers opgestapelde grafheuvel boven mijn dode geliefde?" Wij antwoorden: Ga naar het graf waar Jezus de dood heeft overwonnen - in de tuin!

God vertrouwen in het donker

Soms hebben we een verdrietige ervaring in het leven, die lijkt op het lopen door een lange donkere tunnel. De kille lucht en de dikke duisternis maken het lopen moeilijk, en we vragen ons voortdurend af waarom we gedwongen zijn om zo'n somber pad te bewandelen, terwijl anderen in de open dag van gezondheid en geluk zijn. We kunnen onze ogen alleen maar richten op het heldere licht aan het eind van de tunnel, en we troosten ons met de gedachte dat elke stap die we zetten ons dichter bij de vreugde en de rust brengt die aan het eind van de weg liggen. Doof het licht van de hemel dat in de verte straalt, en deze tunnel van beproeving zou een afschuwelijk graf worden!

Sommigen van ons gaan nu door zo'n ervaring. We kunnen de klagende taal van de Psalmist overnemen en uitroepen: "O Heer, berisp mij niet in uw toorn en tuchtig mij niet in uw toorn. Want uw pijlen hebben mij doorboord en uw hand is op mij neergedaald. Ik ben klaar om te stoppen, en mijn verdriet is voortdurend voor mij!"

Een van de meest beproevende kenmerken van onze beproeving is dat we het "waarom" van onze specifieke kwellingen niet kunnen ontdekken. Onze hemelse Vader heeft ons niet geraadpleegd voordat de beproeving kwam en Hij legt ons niet uit waarom Hij die stuurde. Zijn wegen zijn niet onze wegen, noch zijn gedachten onze gedachten; nee, ze zijn precies het tegenovergestelde! Het mysterie van de droevige voorzienigheid verbijstert en doet ons wankelen! "Waarom is mij dit overkomen?" Jeremia 13:22

Ik sla bijvoorbeeld mijn dagboek open en lees dat een godvruchtige voorganger, die ik een paar maanden geleden in de bloei van zijn gezondheid en brede bruikbaarheid achterliet, midden in zijn dagen wordt afgesneden. Al zijn voorbereidende

training voor zijn ambt door achttien jaar zendingsleven loopt op niets uit. Vandaag word ik voor de zesde keer in een paar jaar geroepen om de doden van een bepaald christelijk gezin te begraven. Deze keer is de vader meegenomen en zijn de kinderen in het weeshuis achtergelaten. Naast me zit nu een rouwende moeder, wier pijnlijke hart niet kan begrijpen waarom een geliefd kind wordt weggerukt terwijl zij het meest onmisbaar leek voor het geluk van het huis.

Elke week moet ik deze mysteries in het handelen van een God van liefde onder ogen zien. Op de kwellende vraag "Waarom leidt God mij in dit dal van duisternis?" kan ik alleen maar antwoorden: "Zo is het, Vader, want zo lijkt het goed in Uw ogen!"

We worden de donkere tunnel in gedwongen, maar we deinzen terug. Er is geen weg terug; er rest ons niets anders dan de Hand te grijpen die ons daar heeft gebracht en door te gaan. Net als Bunyan's pelgrim kunnen we alleen maar zeggen: "Ik zie dat mijn weg naar de hemel door dit donkere dal loopt."

Juist in zulke moeilijke uren is het dat de tegenstander ons het hevigst bestookt. Hij wekt in onze harten bittere gedachten tegen God op. Hij wijst ons op het werkelijke en gerealiseerde verlies, en vertelt ons dat de hemel volstrekt ongezien is, en dat niemand terugkomt om ons van zijn werkelijkheid te verzekeren. En zo probeert hij met duivelse suggesties de lampen van de goddelijke belofte die we hebben uit te blazen, elke staf die we dragen te verbrijzelen en de weg van beproeving donkerder en wanhopiger te maken dan voorheen. Dit is geen verbeelding; het is de werkelijke beproeving waaraan het geloof van duizenden van Gods mensen op dit moment wordt onderworpen. Onder deze zware ervaringen is meer dan één christen ernstig in de verleiding gekomen om ongelovig te worden en "liever de dood dan het leven te kiezen".

Volgens mij is er maar één oplossing voor deze mysteries, en maar één steun voor deze dagen van vreselijke ellende. De enige opluchting die ik kan vinden, is in de zekerheid dat dit leven niet het einde is, maar slechts de voorbereidende school voor het echte en eindeloze leven dat aan gene zijde is. Op het moment dat ik deze waarheid volledig accepteer en stevig vasthoud, vind ik vaste grond voor mijn voeten en licht voor mijn verdrietige ziel. Dan ontdek ik dat de hele reis van de gelovige aan hem is "toegewezen" en dat de donkere tunnel op de weg net zo zeker wijselijk is aangewezen als de meest bloemrijke weide of de gelukkigste wandeling over de "Verrukkelijke Bergen".

Sterker nog, wanneer we de hemel bereiken, kunnen we ontdekken dat de rijkste, diepste en meest winstgevende ervaringen die we in deze wereld hadden, die ervaringen waren die we juist opdeden op de wegen waarvoor we terugdeinsden van angst. De bittere bekers die we probeerden weg te duwen, bevatten de medicijnen die we het meest nodig hadden. De moeilijkste lessen die we leren, zijn de lessen die ons het meest leren en die ons het best geschikt maken voor de dienst hier en de heerlijkheid hierna. Het is de gemakkelijkste zaak van de wereld om God te gehoorzamen wanneer Hij ons beveelt te doen wat we willen, en om op Hem te vertrouwen wanneer het pad een en al zonneschijn is. De echte overwinning van het geloof is God te vertrouwen in het donker en door het donker heen!

Laten we hiervan verzekerd zijn, dat als de les en de roede van Zijn aanstelling zijn en dat Zijn alwijze liefde de diepe donkere tunnels van beproeving op de hemelse weg heeft aangelegd, Hij ons tijdens de tuchtiging nooit in de steek zal laten. Het belangrijkste voor ons is dat we Hem niet verloochenen en in de steek laten. Laten we ook in gedachten houden dat het voornaamste doel van de tucht is om het karakter te ontwikkelen en de genaden van Zijn kinderen te verbeteren. Degenen die Hij liefheeft, Hij kastijdt en corrigeert elke zoon die Hij ontvangt.

Elke tak die geen vrucht draagt, snoeit Hij, opdat hij meer vrucht voortbrengt.

"Waarom snoei je die granaatappelstruik zo wreed?" zei een heer tegen zijn tuinman. Het antwoord was: "Omdat er alleen maar nutteloze bladeren aan zitten, en ik wil dat hij vrucht draagt." Ah, het is een scherp mes dat onze Goddelijke Tuinman gebruikt, en Hij snijdt vaak de harten door Zijn discipline! Maar "daarna brengt het vredevolle vrucht voort aan hen die erdoor geoefend zijn, namelijk de vrucht der gerechtigheid."

God heeft een groot aantal smeltkroezen voor Zijn goud, waar Hij het kan verfijnen. Er is zoveel legering van trots en eigenwil, of hebzucht, of zondige afgoderij in echte christenen, dat zij de "raffinagepot" en de oven nodig hebben! Soms is voorspoed tien keer schadelijker voor ons dan scherpe tegenspoed! Een vlaag van ziekte kan meer doen voor de gezondheid van de ziel dan jaren van lichamelijke kracht en troost. Voor al mijn lezers die zich afvragen waarom een liefhebbende God hen zo vaak aan de oven heeft onderworpen, is mijn enige antwoord: God bezit jou en mij en Hij heeft het recht om met ons te doen wat Hij wil! Als Hij zijn zilver boven een hete vlam wil houden tot Hij zijn eigen gelaat weerspiegeld ziet in het metaal, dan heeft Hij het recht om dat te doen. Het is mijn Verlosser, het is mijn liefhebbende Leraar, het is mijn Hemelse Vader; laat Hem doen wat Hem goeddunkt. Hij zal mij niet één wrede slag toedienen, of één slag waarvoor Hij mij geen genade kan geven.

De schooldagen en -nachten van het leven zullen spoedig voorbij zijn. De snoeitijd zal spoedig voorbij zijn. De kroezen zullen in de hemel niet nodig zijn! Dus tegen al mijn lotgenoten die zich een weg banen door de tunnels van beproeving zou ik willen zeggen: "Versterk jezelf met de beloften en houd de sterke staf van het geloof goed in de hand. Vertrouw op God in het donker! We zijn veiliger bij Hem in het donker dan zonder Hem in de

zonneschijn. Hij zal niet toestaan dat je voet struikelt. Zijn stok en Zijn staf breken nooit!"

Waarom Hij ons hier bracht weten we nu niet, maar we zullen het hierna weten! Aan het einde van de sombere tunnel straalt het hemelse licht. Dan komt het buitensporige en eeuwige gewicht van heerlijkheid!

Gods school en zijn lessen

Een grijsharige leerling in de school van zijn hemelse Vader zei eens: "O God, U hebt mij vanaf mijn jeugd onderwezen!" Zijn ervaring in die school was zeer opmerkelijk geweest, vanaf zijn vroege begin in de schaapskooien van Bethlehem. Voortdurend op zoek naar onderricht, had hij gebeden: "Leer mij Uw inzettingen." "Leer mij Uw weg." "Leer mij Uw wil te doen." David had een scherpe scholing gekregen in die dagen van vernedering, toen een verraderzoon hem uit Jeruzalem verdreef. Een vreselijke straf bracht hij zichzelf eens toe toen "begeerte zonde voortbracht en zonde de dood", in de misdaad tegen Uria. Maar als David niet onder het onderwijs en de discipline van de Heilige Geest had gestaan - dan zouden we nooit veel van de rijkste, diepste en meest majestueuze Psalmen hebben gehad - veel van hun meest doordringende jammerklachten en van hun meest jubelende dankzeggingen.

Dezelfde school waar David bijna dertig eeuwen geleden een leerling was, is nog steeds open. De schooltijd is zo lang als het leven duurt. Er zijn recreatieve activiteiten, beloningen en eremedailles, maar geen vakanties. School is nooit "uit" totdat de dood aan de deur staat en de leerling wegwenkt! En oh! hoe gelukkig is menig leerling geweest toen de boodschapper tegen zijn hart zei: "Nu, mijn kind, heb je de harde lessen geleerd en ben je klaar met je cursus. Nu mag je naar huis komen!"

God zelf is de directeur of opzichter van deze prachtige school. Het hoogste doel ervan is om het karakter te vormen en de onsterfelijke ziel voor te bereiden op het hiernamaals van de eeuwigheid. Als er geen onsterfelijkheid van zijn is, en als "de dood alles beëindigt"-dan is deze wereld een volslagen mislukking, en wat wij Voorzienigheid noemen, wordt een onbegrijpelijk jargon! Op het moment dat we het feit erkennen dat dit leven slechts een trainingsschool is om ons voor te

bereiden op de eeuwige wereld, dat de Bijbel het onfeilbare leerboek ervan is, en de Heilige Geest zijn instructeur, en de Heer van glorie zijn alwijze en al-liefhebbende Hoofd dan worden donkere dingen licht, schijnbaar kromme dingen worden recht, en mysteries worden duidelijk! Als ik een leerling ben, moet ik me onderwerpen aan de roede voor mijn eigen correctie en onthouden wie hem heeft aangewezen. Als ik een leerling ben, dan moet ik de harde lessen spellen en me onderwerpen aan de scherpe opdrachten, ook al zijn de bladzijden van mijn dagboek vaak met tranen bevlekt.

De dingen die ik nu niet begrijp, "zal ik hierna weten", wanneer ik ben afgestudeerd in de hemel. Mijn Goddelijke Leraar lijkt twee grote methoden te hebben in deze aardse school van Hem: onderricht en discipline. Ik ben volkomen onwetend en vreselijk eigenzinnig, daarom heb ik beide nodig; en ze gaan vaak samen. Een deel van mijn onderricht krijg ik uit Zijn wonderbaarlijke Woord en dat is heel inspirerend en fascinerend. Een deel krijg ik van het werk van de Heilige Geest en dat is zeer heiligend. Maar geen enkel deel van onze scholing kost zoveel geld of levert zulke genadevolle vruchten op als het proces van kastijding.

De beroemdste leraar in Philadelphia zei eens tegen een rijke, toegeeflijke vader: "U moet uw zoon van mijn school halen als u niet bereid bent hem door mij te laten straffen. Zowel hij als de school zullen geruïneerd worden als ik geen discipline heb!" Onze Hemelse Leraar leidt Zijn opleidingsschool voor de redding van Zijn leerlingen en dus voor Zijn eigen eer en glorie. Het woord 'discipel' betekent 'leerling'.

Het eerste essentiële voor discipelschap van de Heer Jezus was de bereidheid om zichzelf te verloochenen en om op Zijn bevel een kruis te dragen. Dat principe loopt door alle diepste, rijkste christelijke ervaringen heen en zal dat blijven doen tot het einde der tijden. Vaak als de harde les de tranen doet opwellen en het pijnlijke hart het uitschreeuwt van angst, wijzen de handen van

de lieve Meester omhoog naar de woorden: "Zovelen als Ik liefheb, bestraf en kastijd Ik. Wees daarom ijverig en bekeer u." "Wie de Heer liefheeft, kastijdt Hij en geselt iedere zoon die Hij ontvangt. Geen kastijding op dit moment lijkt vreugdevol, maar pijnlijk. Maar daarna brengt het de vreedzame vrucht der gerechtigheid voort." Het is het "daarna" dat de roede rechtvaardigt en ons verzoent met de slag.

De grote oude Richard Baxter riep na een leven van hard zwoegen en constant lijden uit: "O God, ik dank U voor een lichamelijke discipline van achtenvijftig jaar." Paulus gaf zich niet over aan hypocriete huichelarij toen hij zei: "Ik verheug me in beproeving!". Gods rijpste en meest koninklijke geleerden worden zo gemaakt door een dure opvoeding. Zijn helderste goud komt uit de heetste oven.

In deze school van genade heeft hij vele leermeesters in dienst. Soms gebruikt hij nederigheid, wat de kracht van de ziel versterkt en ontwikkelt. Meer dan één Christen die te welvarend werd voor zijn geestelijk welzijn, werd overgedragen aan deze strenge leermeester en hij stuurde hem naar een nederiger bank. Terwijl de beurs werd geleegd, werd de ziel rijker in nederigheid en begon de vrucht van de Geest te dragen.

Een andere leermeester van God is teleurstelling, en sommige van de beste lessen in het leven worden ons geleerd door die strenge schoolmeester. Een van zijn lessen is: "Het leven van een mens bestaat niet uit de overvloed van zijn bezittingen. Een tweede les is dat onze verliezen vaak de rijkste zegeningen zijn. We hadden voor onszelf "een weg bedacht" en die zou tot een zeker gevaar hebben geleid. God had geen strenger oordeel over ons kunnen zenden dan ons onze eigen weg te laten gaan; dus zond Hij teleurstelling om ons terug te drijven. Eerst schreeuwden we bitter, maar langzamerhand zagen we waaraan we ontsnapt waren en we zegenden de Hand die ons in het gezicht geslagen had!

Als ik de hemel bereik, wil ik graag een monument van dankbaarheid oprichten voor de strenge oude leraar die me zo vaak op weg hielp door me terug te draaien en gezorgd heeft dat ik lichter en vrijer naar de hemel kon reizen.

Ah, broeders, dit is een wonderbaarlijke school die de Goddelijke Wijsheid heeft geopend en waar de liefde van een Vader over waakt! Hij spaart nooit de roede, wanneer het kind dreigt bedorven te worden. Zijn snoeimes snijdt diep, maar de druiventrossen zijn des te groter en zoeter. Toen Michael Angelo een blok marmer in het vuil zag liggen, zei hij: "Er zit een engel in dat marmer en ik zal hem tevoorschijn halen!" Zijn hamer en beitel sloegen hard en diep totdat de engel tevoorschijn kwam. Precies zo brengt Gods beproevingshamer, slag na slag, engelen voort als Geloof, en Vrede met een lieflijk gezicht, en Geduld met sterke ledematen, en Sympathie, en de Liefde die de gelijkenis van Jezus Christus heeft.

Deze school van God zal spoedig voor ons sluiten; de lestijd wordt elk uur korter. Laten we ons niet onttrekken aan een les, hoe hard die ook is, of huiveren onder een roede van kastijding, hoe pijnlijk en zwaar die ook is. Des te rijker zal de kroon zijn als we het tot het einde volhouden en afstuderen in heerlijkheid. Wat een promotie zal dat zijn voor harten die zo vaak pijn hebben gehad, en voor ogen die zo vaak hebben gehuild, en voor het geloof dat zo vaak bloedde onder de klap, om opgetild te worden in de prachtige erfenis van de heiligen in het licht!

Gods verklaringen

Vandaag zit ik in de school van Christus - laat me een paar woorden zeggen tegen mijn medestudenten. "De zachtmoedige en de lerende zal Hij leiden op Zijn weg." Er is plaats voor ons allemaal op die plek waar Maria zat - aan de voeten van Jezus! En de bemoediging voor ons is: "Roep tot Mij en Ik zal je antwoorden en je grote en wonderlijke dingen laten zien die je niet weet." Dit betekent niet alles, ook al kan ons hart er naar verlangen om veel mysteries te begrijpen. De "geheime dingen behoren God toe". Op bepaalde deuren is de inscriptie aangebracht: "Geen toegang hier." In de hemel mogen we deze dingen weten, maar nu zijn ze wijselijk voor onze ogen verborgen. Toch ontvouwt onze alwijze en liefdevolle God Zichzelf voortdurend aan Zijn aardse kinderen.

Elke wetenschappelijke ontdekking is de overgang van het onbekende naar het bekende; elke ontdekte waarheid is een nieuwe ontvouwing van de Schepper. Heel langzaam, heel geleidelijk wordt deze vooruitgang bewerkstelligd. Eeuwen gingen voorbij voordat Galileo de rotatie van de aarde ontdekte en Newton de wet van de zwaartekracht. Toch bestonden deze wetten al in de dagen van Noach en Abraham, alleen waren ze nog niet ontsluierd.

Ik bracht eens een nacht door op de berg Righi en vanuit mijn raam was niets te zien. Maar toen de ochtend aanbrak, begonnen de ijzige kronen te glinsteren in de vroege stralen. Ze hadden daar de hele nacht gelegen, wachtend op de ontplooiing van de dageraad. Zo zijn ook al Gods wetten van het materiële universum en al Zijn doelen van verlossende genade door Jezus Christus vanaf het begin aanwezig geweest. Ze wachtten alleen op de dageraad van de ontdekking.

En een van de meest verrukkelijke bezigheden van een godvruchtige geest is om te kijken naar de ontvouwingen van God en om nieuwe waarheden in te drinken terwijl Hij ze geleidelijk aan openbaart. Hoe nauwkeuriger ik mijn Bijbel bestudeer, hoe meer ik een gestage voortgang van de goddelijke leer bespeur, van de eerste regel van Genesis tot de afsluitende grootsheid van de Apocalyps. Dat kleine altaar van gras waarop Abel zijn lam legt, wijst in de richting van Golgota. De hele bedeling gaat stap voor stap verder, totdat de Messias komt. Dan vind ik vier delen van het Boek die het leven van Jezus voor mij fotograferen, elk met een bepaalde kijk op het gezicht en de voetstappen, wonderen en leringen van mijn Verlosser. Golgota en de opstanding bereiden alleen de weg voor op de neerdaling van de Heilige Geest.

Dan komt de zichtbare manifestatie van het Evangelie, in het leven en de organisatie van de Nieuwtestamentische Kerk. De tong van Petrus, de hersenen van Paulus, het hart van Johannes en de naald van Dorcas komen allemaal in beweging. Deze nieuwe bekeerlingen hebben geestelijk onderricht nodig en de hele reeks geïnspireerde brieven wordt geproduceerd. De man of de dominee die beweert dat de geschriften van de vier evangelisten "Bijbel genoeg voor hem" zijn, en dat de brieven van Paulus slechts overschotten zijn, die weinig aandacht waard zijn, schrijft zichzelf eenvoudigweg af als een onwetende. Er is net zo'n waarachtige ontvouwing van hemelse waarheid in het achtste hoofdstuk aan de Romeinen als in de Bergrede. En wanneer de wetten van ons geestelijk leven zijn ontvouwd in de geïnspireerde brieven van Paulus, Johannes, Petrus en Jakobus, dan wordt het prachtige panorama van de Apocalyps ontrold en krijgen we een glimp te zien van de laatste triomfen van Christus en de heerlijkheid van Zijn hemelse koninkrijk!

Nadat Johannes zijn pen heeft neergelegd, neemt HISTORIE de hare op en voert ons verder door de marteldagen van heiligen, de concilies, de conflicten, de periode van de Reformatie en de

inwijding van de moderne zending naar de naties die in duisternis zitten. Aan de voet van elke pagina schrijft ze: "De aarde is van de Heer en haar volheid!".

In geen enkele richting zien we meer wonderbaarlijke ontvouwingen van God dan in wat we Zijn VOORZIENIGHEID noemen. Dit is een afdeling van Gods school waar we elke dag nieuwe lessen leren. In de Voorzienigheid is goddelijke wijsheid getrouwd met goddelijke liefde. Alle dingen werken samen ten goede voor hen die God liefhebben en op Hem vertrouwen. De scepticus spot hiermee, maar de vertrouwende christen weet dit uit eigen ervaring. Het is vaak een duur gekochte ervaring, want sommige waarheden van God worden met harde slagen in ons geslagen; en sommige lessen worden door met tranen gereinigde ogen uitgelegd.

Onze perverse fout is dat we eisen dat God Zichzelf bij elke stap uitlegt, in plaats van te wachten tot Hij Zijn ingewikkelde doelen op Zijn eigen tijd en manier ontvouwt. Waarom wordt de ene christen verheven en wordt een andere christen (die het net zo goed lijkt te verdienen) neergeworpen? Waarom wordt het enige wiegje in een christelijk huis leeggehaald door de dood en is de kinderkamer in een ander huis vol met blije stemmen? Waarom bloeit de ene goede onderneming op en wordt de andere de nek omgedraaid - al deze verbijsterende raadsels doen het geloof dat niet goed gegrondvest is op de Rots vreselijk schudden. Op al deze zielige kreten is het kalme antwoord van onze hemelse Vader: "Wees stil en weet dat Ik God ben. Ik leid de blinden langs een weg die zij niet kennen. Wat ik doe begrijp je nu niet, maar later zul je het weten." Dit zijn de stemmen van liefde die van achter de wolk tot ons komen. Als we geduldig wachten, zal de wolk losbreken of uiteenvallen - en onze ogen zullen de Regenboog van Barmhartigheid zien die de Troon overkoepelt!

Twintig jaar geleden, op een dag van dichte mist en storm, beklom ik Mount Washington via het oude ruiterpad. Over de

glibberige keien baanden we ons moeizaam een weg, zonder iets te kunnen zien behalve ons vastberaden paard en onze gids. We waren een mokkig gezelschap toen we de bergtop bereikten. Maar het duurde niet lang voordat een sterke wind de mistbanken wegveegde en het prachtige landschap onthulde, van de voet van de berg tot aan de grote wijde zee. Terwijl het prachtige uitzicht zich ontvouwde voor onze verrukte ogen, konden we het pad markeren waardoor we naar die berg van ontdekking waren geleid. Het uitzicht was tien keer zo verrukkelijk omdat we er zo hard voor hadden moeten zwoegen en het zo lang voor ons zicht verborgen was gebleven. De ervaring van die dag was een preek voor mijn ziel. Het leerde me opnieuw hoe een gelovige God zijn voetstappen moet laten ordenen en hoe hij moet wachten tot God de verborgen bedoelingen van Zijn liefde ontvouwt.

De trappen van het geloof zijn steil en glad. Ze kunnen alleen beklommen worden met een vaste voet en een vaste greep op de onzichtbare hand. Tijdens de zware beklimming worden we vaak op onze knieën geworpen. Hoe hard we ook roepen in de stuwende mist om "meer licht", we krijgen geen ander antwoord dan dit: "Wees niet bang! Vertrouw alleen!" Als we onze greep op Gods hand voor een ogenblik loslaten, gaan we over de afgrond. Maar hoe steviger we ons aan Zijn sterke arm vastklampen, hoe vaster we lopen; hoe gewilliger we zijn om vernederd te worden, hoe zekerder we zijn dat we omhoog komen! Hoe meer kruisen we voor Christus dragen, hoe lichter onze harten zullen zijn; en tegen die tijd zullen we die parelpoort bereiken, waarvan de opening ons de eeuwige vloed van heerlijkheid zal openbaren!

Dit zijn enkele van de gedachten die in mijn gedachten opkwamen toen ik vandaag in de school van Christus zat, terwijl sommige leerlingen om mij heen zongen; maar helaas, sommige anderen snikten en huilden.

Christus leidt zijn kudde

"Het Lam dat in het midden van de troon is, zal hun Herder zijn en zal hen leiden naar fonteinen van levend water!"

Dit brengt een van de meest tedere en diepgaande relaties die Jezus met Zijn verloste volgelingen heeft naar de hemelse wereld. Voor ons, in ons land en onze tijd, verliest deze Oosterse figuur van een herder veel van de levendigheid die het heeft voor iemand die Palestina bezoekt en een Judeese herder bij zijn kudde ziet. Hij is de meester van een kudde schapen, zo gehecht aan zijn pluizige vrienden als dagelijkse voeding en nachtelijke waken en persoonlijke blootstellingen voor hen hem kunnen maken. Hij zoekt vers grasland voor ze uit; als een schaap verstrikt raakt in een struikgewas, haast hij zich om het te redden; als een lam in een gezwollen beek valt, staat hij klaar om het eruit te halen; als een wild beest zich 's nachts in de buurt van de slapende kudde vertoont, grijpt de herder knuppel of stok en geeft hem de strijd aan. Niet alleen het wilde beest, maar ook de bedoeïenenrover moet soms het hoofd geboden worden. Thomson vertelt in zijn "Land and Book" dat een trouwe herder, in plaats van te vluchten, met drie bedoeïenen vocht, totdat hij in stukken werd gehakt en stierf tussen de schapen die hij verdedigde.

"Ik ben de Goede Herder. Ik geef Mijn leven voor de schapen." Dit is de hoogste daad van Zijn toewijding aan Zijn kudde. Het analyseren van de theologie van de verzoening is voor de meeste gelovigen net zo zinloos als een poging om het moederlijke gevoel te analyseren van een moeder die zojuist een afscheidskus heeft gegeven aan een stervende dochter. Het hart van de Christen begrijpt de verzoening beter dan het hoofd van de Christen. Het is een moeilijke leer voor de hersenen, maar een zoete en eenvoudige leer voor het hart. Jonathan Edwards zelf kon de

verzoening niet duidelijker begrijpen of intenser voelen dan de dochter van de melkboer, toen ze voor zichzelf zong...

"Hoe glorieus was de genade,
toen Christus de slag onderging!
Zijn leven en bloed betaalt de Herder,
Een losprijs voor de kudde."

Echt geloof gelooft eenvoudigweg wat Jezus heeft gezegd en rust impliciet op wat Jezus voor ons heeft gedaan en tot het einde toe voor ons zal doen. Dit is de kern van mijn praktische theologie en dat geldt ook voor miljoenen anderen. Wij zijn allemaal als schapen afgedwaald en God heeft de ongerechtigheden van ons allemaal op Hem, de Goddelijke Herder, gelegd. Dit vertelt het hele verhaal over de grond van mijn hoop op verlossing. Dit vestigt ook zo'n relatie tussen mijn Herder en mijzelf, dat ik onder de hoogste verplichting sta om Hem te volgen waarheen Hij ook leidt. Als we ooit verwachten door Hem geleid te worden naar bronnen van levend water in de hemel, moeten we hier leren ons volledig aan Zijn leiding te onderwerpen.

Drie dingen verzekert onze geliefde Herder ons. Het eerste is: "Ik ken Mijn eigen schapen." Hij herkent ze niet aan een kerkmerk, want sommige mensen kunnen een ongelovig, onvernieuwd hart verbergen onder een valse belijdenis. Anderen, die zichzelf nooit hebben ingeschreven in een zichtbaar kerklidmaatschap, kunnen tot de bloedgekochte kudde behoren! Jezus herkende de boetvaardige zondaar door haar tranen heen net zo duidelijk als Hij Judas doorzag achter zijn verraderlijke kus. Hoe onduidelijk het lot ook is, of hoe over het hoofd gezien of verkeerd begrepen door anderen, het is een kostbare gedachte voor een ware gelovige: "Mijn Meester kent mij! Hij heeft mij op Zijn hart! Hij is een broer voor mijn verdriet. Hij weet welke weide ik nodig heb; ja, en Hij begrijpt wanneer ik de kastijdende slag nodig heb. Hij ontdekt mijn zonden; laat ik daarom waakzaam zijn tegen

verzoeking. Hij ziet al mijn tranen en al mijn hartzeer; laat mij daarom vrolijk zijn onder scherpe beproevingen!"

Het tweede wat onze Herder ons verzekert is: "De Mijnen kennen Mij." Deze kennis wordt verkregen door een heilig instinct. De Zijnen kennen Hem door het getuigenis van de Geest, die met hun geesten getuigt. Hoe ken ik mijn moeder? Door iemand anders' beschrijving van haar, door haar foto, door een analyse van haar mentale kwaliteiten? Nee, ik ken haar door het instinct van de liefde. Ik heb haar zoete trouw getest. Ik geloof in haar, zowel om wat ze voor mij is als om wat ze voor mij gedaan heeft. De oprechte Christen heeft een hart-kennis die verkregen wordt door de Herder te zoeken, door de Herder gered te worden en door de Herder te vertrouwen en te volgen. Van deze proefondervindelijke kennis kan geen spotter hem te slim af zijn en geen vijand kan hem beroven! Hij heeft de stem van Christus gehoord als Hij "zijn eigen schapen bij name roept en ze uitgeleide doet".

Niemand kan die stem nadoen. Soms probeert een vreemdeling in Palestina of Syrië de roep van de herder na te bootsen, maar de kudde slaat er geen acht op. Zodra de echte stem wordt gehoord, gaat elk hoofd omhoog en is de kudde in beweging.

Het derde dat Jezus ons verzekert, is dat "Hij voor zijn schapen uit gaat en zij Hem volgen." Ah, wat een wegen van beproeving wijst Hij ons soms aan! Nooit heeft Hij ons een gemakkelijke weg of een gladde weg beloofd, of een weg die onze zelfzuchtigheid kiest. Hij stemt er nooit mee in dat de kudde beslist op welk veld ze zal grazen; of over welke steile heuvels Hij ze zal leiden; of door welke vallei des doods ze zullen lopen, luisterend naar Zijn stem in het donker. Meer dan eens struikelt en valt het geloof, maar Hij tilt op en herstelt. Soms breekt de last ons op; maar Hij zegt teder: "Werp die last op Mij!" Soms schreeuwen we in angst om een verloren schat van hart en huis; maar Zijn vastberaden antwoord is: "Ik zal voor jouw schat zorgen - VOLG MIJ."

Zij die Hij liefheeft, kastijdt Hij, en in verhouding tot de liefde is de tucht. De beproeving die de genade beproeft en het karakter zuivert, moet meer zijn dan een speldenprik. Het moet diep snijden en nog scherp ook, of het verdient de naam kastijding niet. Het is moeilijk om arm te zijn, terwijl anderen welvarend zijn. Het is moeilijk om stil te liggen en te lijden terwijl goddeloze vrolijkheid lachend langs de deur gaat. Het is moeilijk om ons enige lammetje te verliezen terwijl het haardvuur van onze buren omringd is door een groep kinderen met roze wangen. Het is moeilijk om de beker te drinken waarvan we gebeden hadden dat die van ons voorbij zou gaan, maar de liefdevolle Herder komt op zulke momenten heel dichtbij, slaat Zijn arm om ons heen en zegt: "Ik ken Mijn eigen schapen, en Mijn eigen schapen vertrouwen Mij. Als ze van Mij zijn, dan zijn ze erfgenaam van alles wat Ik heb. Waar ik ben, daar zul jij zijn! Laat je hart niet verontrust zijn. Wat is armoede, mislukking, ziekte of verlies voor jou? Volg Mij! Als je voeten pijnlijk zijn, dan zullen de groene weiden straks des te zachter zijn. Als jouw kruis zwaar is, dan heb Ik een zwaarder kruis gedragen. Laat Mij dit kruis met jou delen. Zal de discipel boven zijn Meester staan? Zal het de schapen beter gaan dan de Herder?"

En zo biedt de Herder bij elke stap in het leven aan om ons te leiden - als we alleen maar naar Zijn stem willen luisteren en Hem willen volgen. Hij belooft ons nooit gladde paden, maar wel veilige paden. Als we Zijn stem gehoorzamen, kunnen we vaak geroepen worden tot zware beproevingen en zelfverloochening, om tegenstand te ondervinden en om diensten van liefde te verrichten voor de ongeliefden en de ondankbaren; maar we zullen nooit geroepen worden om deugd op te offeren of een zonde te begaan. Onze Herder zal ons nooit naar een afgrond van dwaling of een moeras van twijfel leiden. Hij zal ons nooit leiden naar zinnelijke verleidingen of naar duizelingwekkende hoogten van hoogmoed. Als we Hem volgen vinden we misschien de steilste klif een "pad van aangenaamheid" en de laagste vallei van vernedering een "snelweg naar vrede".

Broeders van de kudde, we moeten misschien nog wat zwaar klimwerk verrichten voordat we de hemel bereiken. Laten we dicht bij de Herder blijven en korte uitzichten nemen. Als we naar beneden kijken, kunnen we duizelig worden. Als we te ver vooruit kijken, kunnen we ontmoedigd raken. Laat onze harten, met een vaste greep op de Grote Herder, voortdurend bidden: "Heer, houd mijn voeten vast; ik vraag niet om de verre wereld te zien; één stap is genoeg voor mij.

Ik vraag niet om de verre wereld te zien;
één stap is genoeg voor mij."

De eeuwige armen

Een van de mooiste passages in de Bijbel is deze:

"Daaronder zijn de eeuwige armen." – Deut. 33:27

Er wordt niet vaak over gepreekt; misschien omdat het als zoveel rijker en ontroerender wordt ervaren dan alles wat wij predikanten erover kunnen zeggen. Maar wat een levendig idee geeft het van de Goddelijke steun! Het eerste idee van de kindertijd is het rusten in armen die moederlijke liefde nooit moe laat worden. Ziekenkamerervaringen bevestigen deze indruk, wanneer we een zwak kind van het bed van pijn hebben zien tillen door de sterkere leden van het gezin. In het geval van onze hemelse Vader worden de armen gevoeld, maar niet gezien. De onzichtbare steun komt naar de ziel in haar uren van zwakheid of moeite; want God kent onze zwakheid, Hij herinnert zich dat we maar stof zijn.

We zinken vaak erg laag onder het gewicht van verdriet. Plotselinge teleurstellingen kunnen ons in een uur van de hoogte naar de diepte voeren! Steunpilaren waarop we leunden worden weggeslagen. Wat God er heel vaak mee bedoelt - is om ons neer te halen naar "de eeuwige armen". Eerder voelden we niet dat we die nodig hadden. We "maakten vlees tot onze arm" en vertrouwden op menselijke gemakken of middelen.

Wanneer mijn kleine jongen vol vreugde naar zijn spel rent, staat hij niet stil bij zijn ouders; maar laat hem plotseling ziek worden of hem een ongeluk overkomen en zijn eerste gedachte is om naar zijn moeder te rennen! God legt Zijn hand vaak zwaar op ons om ons eraan te herinneren dat we een Vader hebben. Toen mijn buurman failliet ging, en vierentwintig uur hem bankroet maakte, kwam hij thuis en zei tegen zichzelf: "Wel, mijn geld is op, maar

Jezus is over!" Hij kwam niet alleen tot de werkelijkheid, hij kwam tot iets veel stevigers, tot de eeuwige armen!

Toen een andere vriendin haar godvruchtige jongen in zijn kist legde, nadat de roodvonk zijn ergste werk had gedaan, legde ze haar eigen bedroefde hart op de eeuwige armen. De lieve kleine slaper was er al. De Herder had zijn lammetje.

Er is iets aan diep verdriet dat het kindergevoel in ons allemaal wakker maakt. Een man met een reusachtig intellect wordt als een klein kind wanneer een groot verdriet hem treft, of wanneer een graf bij zijn haard opengaat. Ik heb een dappere zeeman gezien die lachte om de storm, thuiskwam toen hij ziek was en zijn oude moeder voor hem liet zorgen alsof hij een baby was. Hij was bereid te steunen op de armen die hem nooit in de steek hadden gelaten. Zo wordt een christen in moeilijke tijden tot dit kind-gevoel gebracht. Hij moet ergens tegenaan leunen, met iemand praten, iemand hebben die van hem houdt en hem overeind houdt. Zijn extremiteit is Gods doel. Dan roept zijn nederige, gebroken geest uit,

"O Heer, een klein hulpeloos kind
Komt deze dag tot U voor rust;
Neem mij, vouw mij in Uw armen,
Houd mijn hoofd op Uw borst."

Eén groot doel van alle ellende is om ons neer te laten dalen in de eeuwige armen. Wat een nieuwe kracht en vrede geeft het ons om ze onder ons te voelen! We weten dat we, hoe ver we ook gezonken zijn, niet verder kunnen zinken. Die machtige armen kunnen ons niet alleen vasthouden, maar ook optillen. Ze kunnen ons dragen. Geloof is in essentie gewoon rusten op de eeuwige armen. Het is vertrouwen op hen en niet op onze eigen zwakheid. De sublieme daad van Jezus als onze Verlosser was om af te dalen naar de laagste diepten van menselijke verdorvenheid en schuld en om Zijn verlosten uit die afschuwelijke put omhoog te halen in

Zijn liefdevolle armen. Geloof is slechts het vasthouden aan die armen, en niets meer.

Deze eerste les in bekering moet het hele verdere christelijke leven worden geoefend en herhaald. Proberen onze eigen zielen op eigen kracht op te tillen is net zo absurd als proberen ons lichaam op te tillen door onze eigen kleren vast te pakken. De lift moet van God komen. Het geloof roept uit: "O mijn Heer, U hebt een machtige arm, houd me omhoog en ik zal veilig zijn!" Het antwoord van de hemel is: "Ik heb je gevonden, mijn arm zal je versterken, op mijn arm zul je vertrouwen." Hier ligt de kern van de leer van "Verzekering". Het betekent eenvoudigweg dat elke ware Christen zich volkomen zeker kan voelen dat de eeuwige armen nooit zullen breken en ons nooit zullen falen.

Ik ben er niet zo zeker van dat ik op een bepaald moment van eigenzinnigheid, trots of zelfgenoegzaamheid die armen niet zal verlaten en op mijn eigen ellendige zwakheid zal vertrouwen. Dan zal de vloek die God heeft uitgesproken over hen die van Hem afwijken en "vlees tot hun arm maken" zeker over mij komen. Ik leer uit bittere ervaring wat een zielig voorwerp zelfs een christen kan zijn als hij de Levende Bron heeft verlaten en niets anders over heeft dan zijn eigen gebroken regenput!

Gods Woord staat vol met kostbare aanmoedigingen tot geloof, maar het bevat ook vreselijke waarschuwingen tegen aanmatiging en zelfvertrouwen. En terwijl het vermoeden op zijn spinnenweb over de gevaarlijke afgrond slingert, zegt het geloof kalm: "Al mijn vertrouwen op U is gesteld.”

> *"Al mijn vertrouwen is op U gevestigd,*
> *Al mijn hulp krijg ik van U."*

Terwijl Ongeloof door de duisternis wankelt of wegzinkt in de golven van wanhoop, zingt Geloof triomfantelijk:

"Veilig in de armen van Jezus,
Veilig aan Zijn zachte borst,
Hier, door Zijn liefde overschaduwd,
Rust mijn ziel zoet."

Dit is de theologie voor tijden van verzoeking. Zulke tijden zullen zeker komen. Het zijn de testprocessen. Een recente hevige storm testte elke boom in het bos; alleen de rotte bomen kwamen naar beneden. Als we lezen of horen hoe een christen zich weer tot de wereld heeft gewend, of in dronkenschap is vervallen, of in openlijke ongenade is gevallen, dan betekent dat gewoon dat er een menselijke arm is gebroken. De man had de eeuwige armen verlaten. David deed het eens - en viel. Daniël deed het niet - en hij bleef overeind. "De Heer weet hoe hij de godvruchtigen uit verzoeking kan bevrijden."

Dit is een kostbare theologie, deze theologie van vertrouwen voor de ziekenkamer. Deze week bezochten we een van Christus' lijdende kudden. We spraken een tijdje over de gewone vertroostingen voor gevallen als het hare. Op een gegeven moment zeiden we: "Er is een zoete tekst die de laatste tijd door onze gedachten speelt; Daaronder zijn de eeuwige armen!" De tranen kwamen in een oogwenk; die kostbare tekst kwam op de juiste plek terecht; het deed goed als een medicijn; en onze lijdende vriendin lag comfortabeler op dat bed van pijn door het gevoel dat onder haar de eeuwige armen waren! Lezer, mogen die onder uw hoofd zijn in het stervensuur!

Woorden voor de vermoeiden

Bij het openen van een van die rijke hoofdstukken van Jesaja, die zo vol voedsel zijn als een korenveld, viel ons oog op deze passage*:*

"De Here God heeft mij de tong der geleerden gegeven, opdat ik zou weten hoe ik een woord kan spreken in de tijd tot hem die vermoeid is."

-Jes. 50:4

Dit zette ons aan het denken over de rustgevendheid van Gods Woord en van Christus' ondersteunende genade. Dit is iets heel anders dan dromerige luiheid. God verafschuwt de luie mens als een monster en luiheid als een hoofdzonde. Maar rust is niet alleen verfrissend, maar ook versterkend. De middagrust van de boer onder de schaduwrijke boom maakt hem klaar voor het hete middagwerk op het oogstveld. Niets past een leger beter voor de strijd dan een goede nachtrust en een volledige ochtendmaaltijd. Als sommige zwoegers vaker zouden stoppen en rusten, dan zouden ze langer leven.

Overal om ons heen zijn massa's vermoeide mensen. Ze zijn vermoeid door de dagelijkse strijd van het leven, door het dragen van de hitte en de last van de dag. Sommigen dragen een grote zorg over hoe ze de eindjes aan elkaar kunnen knopen en hoe ze de rekeningen voor huur, eten en kleding kunnen betalen. Anderen zijn uitgeput door angsten. Een last van geestelijke moedeloosheid drukt op "Broeder Klein-Geloof" en "Mevrouw Zeer-Bevreesd. Een ander is moe geworden van het wachten op succes in zijn arbeid, en is geneigd om zijn zaaitas en sikkel neer te gooien in pure wanhoop. Weer anderen zijn moe van het wachten op erkende gebedsverhoringen.

Voor al deze vermoeide en belaste harten heeft Jezus, de verlichter, Zijn woord in het seizoen. Tot de christen met een kleine beurs zegt Hij: "Je leven bestaat niet uit de overvloed van dingen die je bezit. Ik raad je aan om van Mij goud te kopen dat in het vuur beproefd is, opdat je rijk zult zijn. In Mijn rechterhand zijn oneindige schatten!" Bedenk eens hoe rijk een mens is die hier een rein geweten heeft en hierna de hemel!

Tegen de twijfelende en wanhopige mensen zegt Jezus: "Vrees niet, kleine kudde, want het is mijn Vaders welbehagen om jullie het Koninkrijk te geven!" Er is een wonderbaarlijke rust voor bezorgde harten in deze enkele verzekering: "Ik ben altijd bij jullie, tot aan het einde van de eeuw!" Dit kan de rijkste en zoetste belofte van Christus worden genoemd. De gelovige die op die belofte leeft, kan vaak zingen:

"Eenzaam? Nee, niet eenzaam,
Terwijl Jezus naast me staat;
Zijn aanwezigheid vrolijkt me altijd op,
ik weet dat Hij nabij is.

"Vriendloos? Nee, niet vriendloos,
Want Jezus is mijn vriend;
Ik verander, maar Hij blijft
Een Broeder tot het einde.

"Moe? Nee, niet moe,
Terwijl ik leun op Zijn borst,
Mijn ziel heeft volledig genot,
Van Zijn eeuwige rust."

De meest voorkomende oorzaak van vermoeidheid is de poging om een overdaad aan zorg te dragen. En dit is geen wijs vooruitdenken voor de toekomst of een goede opslag voor een

"regenachtige dag" in het leven. Het is pure KRACHT. Het woord in het seizoen voor zulke overbelaste christenen, die langs de snelweg van het leven zwoegen als uitgeputte pakpaarden, is dit: "Werp je last op de Heer en Hij zal je ondersteunen." Als we alleen maar alles laten vallen wat zondig en overbodig is in de vorm van zorgen, dan zal Hij ons in staat stellen om de legitieme last te dragen. Nog een woord voor de vermoeiden: "Werp al je zorgen op Hem, want Hij zorgt voor jou!" De letterlijke betekenis van deze versterkende tekst is: "Hij heeft jou op Zijn hart." Wat een inspirerende, verblijdende gedachte! De oneindige God vanaf Zijn eeuwige troon heeft arme, kleine, zondige ik op Zijn Goddelijke hart! Mijn grote last is voor Hem niet eens een veertje! Hij kent mijn gestalte; Hij herinnert zich dat ik maar stof ben. Zoals een vader medelijden heeft met zijn kinderen, zo heeft de Heer medelijden met ons, arme zwakkelingen. Hij zegt tegen ons: "Geef Mij jullie lasten." Hij die Noach en alle kostbare vracht in de ark bestuurde, die de tanende oliekruik van de weduwe voorzag, die Petrus in slaap bracht in de kerker en Paulus kalmeerde in de bulderende stormen - Hij zegt tegen mij: "Werp je zorgen op Mij af, Ik heb je op Mijn hart!"

Wat een dwazen zijn we als we de last nog strakker vastbinden en bepalen dat niemand anders dan wijzelf hem zullen dragen! Stel dat een vermoeide, voetzere reiziger op een zwoele dag over een bergweg naar boven sjokt en een wagen haalt hem in. De vriendelijke bestuurder roept: "Ho! mijn vriend, je ziet er moe uit. Gooi die rugzak in mijn wagen, ik ga jouw kant op." Maar de dwaze reiziger, die hem argwanend aankijkt alsof hij het wil stelen, antwoordt onbeleefd: "Ga maar, ik kan mijn eigen bagage wel dragen." We lachen om deze koppige dwaasheid en herhalen dan dezelfde waanzinnige zonde tegen de God van de liefde.

Als God tegen ons zegt: "Geef Mij je last en Ik zal je helpen", ontslaat Hij ons niet van ons deel van de plicht. Evenmin ontslaat de verzoenende Heiland ons, wanneer Hij de schuld en straf van onze zonden draagt, van berouw over die zonden of van het

gehoorzamen van Zijn geboden. Gods aanbod is om onze lasten te verlichten door Zijn genade in ons hart te leggen en onder de last. Hij wordt dan onze kracht. Zijn almachtige genade wordt volmaakt in onze zwakheid, zodat God werkelijk de last draagt. Het was de Christus in Paulus die Nero trotseerde en de duivel overwon.

Deze Goddelijke leer van vertrouwen is een wonderbaarlijke rustgevende leer voor vermoeide discipelen. Het haalt de vermoeidheid uit het hart. Zoals een zuigeling zich op de boezem van zijn moeder laat vallen en zacht tot rust komt, zo rust het geloof zijn vermoeide hoofd op Jezus! Hij geeft Zijn geliefden slaap, zodat ze verfrist kunnen ontwaken voor hun aangewezen werk. Het is niet eerlijk werk dat een christen echt uitput. Het is de koorts van zorgen die kracht verbruikt, de wangen rimpelt en verval brengt! Die geestelijke reus die de evangeliewagen van Jeruzalem naar Rome trok en de zorg voor alle kerken op zijn grote hart had, klaagde nooit dat hij moe was. Het geheim was dat hij zijn krachten nooit schuurde met een moment van zorgen. Hij deed Gods werk en liet God verantwoordelijk voor de resultaten. Hij wist wie hij geloofde en was er volkomen zeker van dat alle dingen meewerken ten goede voor hen die de Heer Jezus liefhebben.

Tot slot nog een woord voor hen die moe worden van een leven vol zonde en van het dienen van Satan. Vrienden, jullie dienen een harde meester. Zijn loon is verdoemenis! Steeds weer walg je van jezelf, als een onsterfelijk wezen dat een frivool, dwaas leven leidt. Alle genoegens waar je ooit zo duur voor hebt betaald, alle opeenstapelingen die je hebt verdiend bevredigen je niet. Er is een hongerige, pijnlijke plek in je ziel. Er komen veel momenten waarop je zou willen dat je iets groters, zoeters, sterkers had, iets om voor te leven en om voor te sterven. Je hebt Jezus Christus nodig! Waarom spendeer je je arbeid voor iets dat niet bevredigt? Open je vermoeide oor voor de stem van Zijn liefde: "Komt tot Mij, allen die arbeiden en zwaar beladen zijn en Ik zal u rust

geven." Leer van Hem; leef voor Hem; werk voor Hem. Het leven zal gloeien met een nieuwe charme; je ziel zal dan opstijgen als met de vleugels van een adelaar, je zult rennen en nooit moe worden; je zult wandelen met Jezus en nooit struikelen!

De Heer Regeert!

Wat een prachtige uitbarsting van trouw opent de drieënnegentigste psalm!

"De Heer regeert, hij is gehuld in majesteit; de Heer is gehuld in majesteit en gewapend met kracht. De wereld is stevig gevestigd; zij kan niet worden bewogen. Uw troon is lang geleden gevestigd; U bent van alle eeuwigheid!"

Hier hebben we het rijk van de liefde, het koninklijke gewaad, de gordel van almacht en de onwrikbare troon! Het lijkt erop dat de psalmist dacht aan de problemen van het leven, de duistere dingen en de mysteries. Zoveel dingen leken onverenigbaar met de Goddelijke goedheid, dat hij toegaf dat "wolken en duisternis om Hem heen zijn".
Maar deze waarheid flitst door de wolken - de Heer regeert!

Dat is genoeg. Hij probeert niet binnen te dringen in Gods geheime raadskamer. Hij kan niet achter de wolk komen. Maar liefde regeert daar en rechtvaardigheid en gerechtigheid zijn de fundamenten van die troon.

Niemand van ons heeft er moeite mee om de leer van Gods soevereiniteit te accepteren zolang de dingen naar onze zin gaan! We zijn volkomen tevreden om God Zijn gang te laten gaan zolang Hij ons maar niet dwarsboomt! We geloven allemaal in Zijn bestuur en zijn bereid om God "te erkennen als onze gouverneur" zolang onze zaken floreren, onze oogsten overvloedig zijn en iedereen rond onze eigen tafel gezond en gelukkig is.

Zolang Zijn barmhartigheden als wijn worden uitgeschonken, drinken we er graag van. Maar zodra diezelfde beker naar alsem begint te smaken, duwen we hem weg in afkeer, of roepen zielig

uit: "Laat deze beker van mij voorbijgaan! Elke andere beker zou ik hebben doorgeslikt, maar niet deze! Als God me alleen maar had beproefd met het verlies van mijn bezittingen, en mijn gezondheid had gespaard, dan had ik het verdragen! Of als Hij de ziekte op een ander moment had gestuurd, dan zou ik niet zo mopperen! Of als Zijn slag mij ergens anders had getroffen dan op mijn meest tedere plekje, dan zou ik niet zo bitter schreeuwen!" Kortom, als God alleen maar met mij had overlegd welk medicijn ik moest nemen en welke tak Zijn snoeimes moest afhakken, dan zou ik volkomen onderdanig zijn geweest!

Elke predikant komt dit soort geloof in Gods soevereiniteit tegen, waar hij ook komt. Als de Heer zou regeren om het iedereen naar de zin te maken, dan zou er in heel Zijn universum geen rebel zijn. Omdat sommige van onze lezers op dit moment misschien pijn lijden onder Gods tuchtigingen of hun hart laten woekeren in opstandigheid, laten we hen dan een paar kostbare waarheden in het oor fluisteren. De eerste is dat onze hemelse Vader nooit een van Zijn kinderen zomaar pijn doet, maar met een wijs doel. Hij slaat nooit willekeurig toe of deelt een wrede slag uit.

Soms zijn Zijn kastijdingen bestraffend. Christenen verdienen net zo goed straf als goddeloze godslasteraars wanneer zij Gods wetten overtreden. Een luie christen zal net zo snel tot armoede vervallen als een luie losbandige. Als een heilig man als Edward Payson enkele van Gods hygiënische regels overtreedt door zijn lichaam te overbelasten en zichzelf geen rust te gunnen, dan kan hij verbrijzelde zenuwen en vroegtijdige verlamming verwachten. Een van de uitmuntendheden van Gods regering is dat Hij Zijn wetten nooit aanpast aan speciale gevallen. Ze zijn onveranderlijk. Ik heb van heel wat "mysterieuze voorzienigheden" gehoord die helemaal geen mysterie in zich hadden. Het waren gewoon rechtvaardige vergeldingen. Het is geen mysterie wanneer een slechte manager, ook al is hij een christen, faalt in het zakenleven, of wanneer een christelijke koopman die zichzelf beroofd heeft van onmisbare rust, getroffen

wordt door ziekte. Duizend zogenaamde "duistere voorzienigheden" hadden voorkomen kunnen worden door een beetje gezond verstand te gebruiken. Als we Gods geboden overtreden, moeten we daarvoor boeten.

Soms stuurt onze Vorst beproevingen die preventief zijn. Ze behoeden ons voor iets ergers. Zoals de hoofdpijn en de zelfhaat die volgen op een eerste dronkenschap bedoeld zijn om ons te waarschuwen niet nog een fles aan te raken, zo plaatst God vaak een kastijding bij de ingang van een gevaarlijke weg. Sommige zware beproevingen hebben zelfs een conserverende invloed, net zoals de vroege sneeuw die nu op onze noordelijke heuvels valt het wintertarwe conserveert. Ik kan me meer dan één ijzingwekkende voorzienigheid herinneren die op tijd kwam om te voorkomen dat ik zou verliezen wat ik niet kon missen.

Nog andere kwellingen worden gestuurd om het karakter te zuiveren. "Ik heb u verfijnd in de oven van verdrukking." Jesaja 48:10. God zit als een raffineerder naast Zijn oven. Hij verhit het totdat het metaal smelt en het afval aan de oppervlakte komt en wordt weggenomen. Hij houdt Zijn zilver in de oven tot Hij Zijn eigen gezicht weerspiegeld ziet in het heldere metaal van het hart, als in een spiegel. Dan heeft de beproeving haar werk gedaan. God heeft het vat gemaakt "tot Zijn eigen eer." Er is zo'n ellendige hoeveelheid eigenwil en trots en hebzucht en ongeloof, zelfs in de beste christenen, dat zij vaak de zuiveringsoven nodig hebben. Menig man en vrouw is er slechter aan toe geweest door gebrek aan dit soort discipline. Het is een heilzaam proces om af en toe "neergemaaid" te worden. Het gras in elk gazon moet gemaaid worden door een maaier. Hoe vaker het wordt gemaaid, hoe rijker en dikker de groei. Het gazon ziet er nooit zo mooi uit als nadat de maaier er met scherpe randen overheen is gegaan. Ik heb gemerkt dat sommige christenen er nog nooit zo aantrekkelijk uitzagen in hun nederigheid en hemelse gezindheid, als wanneer Gods maaimachine over hen heen ging!

De loopbaan van de grote apostel toonde op bijna elke bladzijde de effecten van "Gods maaimachine". Er was een wonderbaarlijke groei vanuit de wortels. Maar niemand verheerlijkte Gods soevereiniteit hartgrondiger dan Paulus, hij verheerlijkte zelfs de beproevingen die God hem liet ondergaan, wetende dat beproeving geduld bewerkt, en geduld ervaring, en ervaring hoop. Ook dit wist hij, dat in al dit pijnlijke proces de liefde van God in zijn hart werd uitgestort door de Heilige Geest die hem gegeven was.

We hebben in dit korte artikel slechts één aspect van Gods regering besproken, namelijk Zijn persoonlijke heerschappij over onze eigen persoonlijke levens en lot. We hebben het niet gehad over Zijn soevereiniteit op de grotere schaal van de natuurlijke wereld en Zijn uitgestrekte geestelijke koninkrijk. Het is een gezegende gedachte dat de Heer regeert over de kleine, kort levende ik, net zo echt als over de hele kerk of het hele universum! Hij telt de haren van mijn hoofd en ordent mijn stappen! Laat het mijn dagelijkse en meest toegewijde doel zijn om het plan van mijn leven op Gods plan te leggen. Als Zijn onwrikbare wetten me terugduwen en me afschermen van zonde - des te beter. Als Zijn scherpe mes mij snoeit, dan ben ik er alleen maar zekerder van dat Hij van me houdt!

Beproevingen zijn als de cactusplant die Hij heeft gemaakt - heel lelijk en vol doornen - maar ze dragen op hun tijd prachtige bloemen. Gods soevereiniteit is de meest solide grond van mijn vertrouwen en vreugde. Het ligt ten grondslag aan al mijn theologie en is het rotsbed waarop ik mijn verlossing laat rusten. Zolang Jehovah regeert, laat ik me verheugen Hem te gehoorzamen. Hem tegenwerken is Zijn vergelding uitlokken, en dat betekent de hel! Ons aan Hem onderwerpen is Zijn gunst winnen en Zijn liefde veilig stellen en dat betekent de hemel! Hoe dichter we bij de eeuwige troon komen, hoe luider we zullen zingen: *"Halleluja! Want de Heer, onze God, de Almachtige, regeert!"* Openbaring 19:6

Op naar de Heuvels

Psalm 121 is een van de meest bezielende psalmen in het hele Psalter. Het wordt "een lied van beklimmingen" genoemd; dat wil zeggen, een lied van beklimmingen, leidend van het lagere naar het hogere. Of dit oorspronkelijk bedoeld was als een muzikale uitdrukking, of als een beschrijving van de beklimming van de heilige berg in Jeruzalem, we weten het niet. Het beschrijft nauwkeurig het geestelijke idee van de Psalm. De sleutel staat in het eerste vers*:*

"Ik zal mijn ogen opheffen naar de heuvelen [of bergen] *vanwaar mijn hulp komt. Mijn hulp is van de Heer, die hemel en aarde gemaakt heeft."*

Het grote idee is dat we hoger moeten kijken als we hoger willen leven. We moeten hulp uit de hemel hebben als we de hemel willen bereiken. In materiële dingen en in geestelijke dingen is niemand van ons geschapen om volledig onafhankelijk te zijn. Vanaf de babytijd, wanneer we voor voeding afhankelijk zijn van de moedermelk; en de kindertijd, wanneer we voor onderricht afhankelijk zijn van onze leraren; tot en met de activiteiten van de volwassenheid, die de hulp van klanten en cliënten nodig hebben om te bloeien, we kunnen nooit een jaar in en door onszelf leven. Het is nog meer waar dat ons morele leven er een is van persoonlijke zwakheid en afhankelijkheid van God. De belangrijke vraag is: Waar vinden we de benodigdheden voor de behoeften van de ziel en de hulp voor de zwakheid van de ziel?

De fatale fout die zo vaak wordt gemaakt, is dat de ziel niet hoog genoeg kijkt om substantiële hulp te krijgen en een volledige overwinning te verzekeren. We staan bijvoorbeeld bloot aan voortdurende verzoekingen, die ons naar de zonde trekken en ons zo naar beneden trekken. Hoe moeten we die weerstaan? We kunnen wereldse argumenten en middelen gebruiken. Maar deze

hebben geen motieven die niet wezenlijk egoïstisch zijn. Ze erkennen niets hogers dan eigenbelang en doen geen beroep op bovennatuurlijke krachten voor hulp. Hier is een jonge man met een vurig temperament, die sterk wordt verleid tot zinnelijke uitspattingen. Hij kan tegen zichzelf zeggen: "Deze zonde is voor mij niet de moeite waard. Ik zal mijn gezondheid schaden; ik zal de reputatie van een ander bezoedelen; ik kan ontdekt en te schande gemaakt worden."

De jonge Hebreeër die in het huis van Potifar werd blootgesteld aan een enorme verleiding, had zeker veel hogere motieven dan deze! Hij hief zijn ogen op naar de heuvels en deed een beroep op God. "Hoe kan ik deze grote slechtheid doen," riep hij uit, "en zondigen tegen God!" Die oproep sjorde hem als het ware aan de eeuwige troon, en Goddelijke genade maakte hem bestand tegen verzoeking. Hier is de enige bescherming onder de druk van aanvallen tegen het geweten, of van krachtige verlokkingen tot een zondige zelfzuchtige bevrediging!

De jongeman die te dol is op het champagneglas heeft iets meer nodig dan de overtuiging dat de fles zijn gezondheid en portemonnee in gevaar brengt om zich te onthouden. Hij moet zowel zonde als verdriet herkennen in de steek die de "adder in het glas" toebrengt, en zijn hulp zoeken bij de Almachtige God.

Het is geen oprechte en betrouwbare eerlijkheid, die de verleiding tot bedrog afwijst, alleen maar omdat ontdekking schande kan brengen; omdat de man zichzelf ervan kan overtuigen dat in zijn omstandigheden ontdekking onmogelijk is. Hij is alleen veilig als hij omhoog kijkt van deze armzalige motieven, hoog genoeg om God te zien! In deze dagen, waarin de pers wemelt van de berichten over misdaad en fraude, zou men moeten weten dat het enige principe dat een koopman, of een kassier, of een accountant in bedwang kan houden, een Bijbelgeweten is, dat zijn kracht put uit de "Eeuwige Heuvels van Recht".

Sommigen van ons hebben geweten wat het is om bittere teugen van ellende te drinken en de vier hoeken van ons huis te laten slaan door een verschrikkelijk verdriet. Op zulke momenten waren veel van de stereotiepe voorschriften voor troost hol en waardeloos! "De tijd moet zijn werk doen," was er één van. Alsof de tijd de doden zou kunnen terugbrengen, of het geliefde beeld wreed uit het geheugen zou kunnen wissen! "Reizen" is nog zo'n kwakzalverig advies voor een gewonde geest. Alsof God ooit een Atlantische Oceaan had gemaakt die breed genoeg is om ons buiten het bereik van hartverscheurende ellende te brengen! Ellendige troosters zijn het allemaal. Het lijdende hart luistert niet naar de stem van zulke charmeurs die ze zo wijselijk charmeren!

Nooit, nooit ben ik in staat geweest om ook maar één straaltje oprechte troost te krijgen, totdat ik mijn ogen ophief naar de heuvels vanwaar almachtige hulp komt. Zodra ik Gods buitengewoon grote en kostbare beloften begon te proeven, begon mijn kracht weer op te leven. Zodra Zijn eeuwige arm mij omsloot, werd de last lichter - ja, hij droeg mij en de last ook! Hulp stroomde van de heuvels naar mij toe, zoals de muzikale stromen die uit de Alpen naar beneden stromen.

Deze sublieme passage uit Psalm 121 werpt een suggestief licht op de vraag waarom veel van mijn lezers nooit een solide en bevredigende Christelijke hoop hebben gekregen. Je zult in je eerlijke uren toegeven dat je niet bent wat je zou moeten zijn, noch wat je nog van plan bent te zijn. Je geeft toe dat je zondaars bent. Je hebt een verwachting dat je tot in alle eeuwigheid verloren zult gaan. Bepaalde stappen heb je in het verleden genomen, maar ze hebben je net zo laag achtergelaten als toen je begon. Zowel je motieven als je methoden waren te laag! Alle pogingen tot zelfverlossing waren net zo vruchteloos als de poging om jezelf op te tillen door je eigen schoenen vast te pakken! Zelfs je godsdienstige diensten brachten je geen wezenlijke verandering van hart en karakter, omdat je je oog of

gedachte er niet bovenuit stak. De beste preek die ooit gehouden is, is uiteindelijk maar een beker. Hij kan water brengen, maar de beker zelf kan de dorst niet lessen. Wat jij nodig hebt is om je ogen op te heffen boven je zondige, behoeftige zelf; boven je kerkgang en andere religieuze handelingen; boven alles en iedereen, naar de enige berg waar jouw hulp vandaan komt!

Die berg is Golgotha! De gekruisigde en nu levende Zoon van God is het object waarop jij je oog moet richten! Als een levend mens heb je een levende Christus nodig! Je hebt geen theologisch systeem of leer nodig, maar een persoonlijke Verlosser! Je hebt niet iemand nodig om je hand op te leggen, maar iemand die de greep van die hand kan teruggeven. De lift moet van Hem komen. Het nieuwe leven moet van Hem komen. "Zijn bloed reinigt van alle zonde" is slechts een abstracte waarheid, totdat je voor jezelf tot dat verzoenende bloed komt. Onderwerp je aan de reiniging ervan, zoals Naaman zich onderwierp om gewassen te worden in de Jordaan. "Een levend vertrouwen in Jezus heeft kracht tot redding, alleen omdat het het middel is waardoor de reddende kracht van God in je hart kan komen."

Geloof is niet slechts een intellectuele mening. Het is een hartsverrichting waarbij je Jezus vastgrijpt en Jezus je redt. Zijn offer voor de zonde is nuttig voor jou; Zijn kracht wordt de jouwe; Zijn voorbeeld leert je hoe je je eigen dagelijkse leven moet leven; Zijn Geest komt in je wonen; Zijn wapenrusting beschermt je; en Zijn dienst wordt de inspiratie van je hele wezen. Wanneer je opstijgt naar Christus, bereik je een verhevener, zuiverder atmosfeer. Daarboven krijg je veiligheid zoals in een bolwerk op een hoge klif. Zes keer opnieuw vertelt de geïnspireerde schrijver ons in deze Psalm hoe de Heer je Bewaarder is en hoe Hij je ziel tot in alle eeuwigheid zal bewaren. Mijn vriend, hef je ogen omhoog! Laat je stem opgaan in vurig gebed naar de eeuwige heuvels! Zet je voeten stevig op het pad dat recht naar God leidt. Wanneer je Hem in deze wereld bereikt, heb je de hemel in de volgende wereld bereikt!

Juist zien

"De Heer zei tegen mij: U hebt juist gezien."

– Jer. 1:12

Dit waren Gods woorden aan Jeremia toen Hij hem riep voor zijn levenswerk als "ziener" of profeet voor het volk van Israël. God stelt aan de oprechte, wantrouwende jongeman de vraag: "Wat zie je, Jeremia?" Jeremia antwoordt: "Ik zie een tak van een amandelboom." Dit is precies wat de Heer bedoelde dat hij zou zien. De amandel was een boom van snelle groei en vroege bloei; het typeerde snelle actie. Omdat de jonge Leviet zijn vermogen tot juist onderscheidingsvermogen had getoond, prees de Heer zijn wijze antwoord en zei tegen hem: "Je hebt juist gezien."

Er is een goede en een verkeerde manier om naar bijna alles te kijken. Voor iemand zonder oog voor schoonheid is een artistiek meesterwerk van een landschap niet meer dan een hoop verf op een linnen doek. Voor een ander is het een meesterwerk van gouden zonlicht dat veld en bos in zijn glorie baadt.

Voor velen werd voorspeld dat Christus, de Messias, zou zijn als "een wortel uit dorre grond, zonder vorm of schoonheid. Wanneer zij Hem zullen zien, is er geen schoonheid dat zij Hem zouden begeren. Hij zal door de mensen veracht en verworpen worden." Toen Hij daarom tot Zijn eigen volk kwam, ontvingen zij Hem niet. Zovelen die Hem goed zagen, ontvingen Hem en aan hen gaf Hij het voorrecht om kinderen van God te worden. Hij is voor hen de voornaamste uit tienduizend en de allerliefste. Christus verandert nooit. Het verschil tussen de gedachteloze zondaar en dezelfde persoon nadat hij zich bekeerd heeft, is dat hij met een nieuw oog naar Jezus kijkt en ziet dat Hij de Redder is die hij nodig heeft!

Sommige mensen zien God alleen als een verterend vuur en worden getroffen door wanhoop. Anderen gaan naar het tegenovergestelde uiterste en zien in Hem niets anders dan medelijden en vergevende barmhartigheid; zij glijden gemakkelijk af naar universalisme. De man die Gods barmhartigheid uitvergroot ten koste van Zijn rechtvaardigheid, en die niet gelooft dat Hij de zonde zal straffen zoals zij verdient, heeft niet "juist gezien". Hij zal op de Dag des Oordeels van zijn waanvoorstelling worden genezen.

Die wijze mannen in Westminster zagen het Goddelijke Wezen, onze Hemelse Vader, in de juiste proporties van Zijn eigenschappen toen ze dat prachtige antwoord op die vraag in de Catechismus, "Wat is God?", opstelden.

In niets zijn we meer geneigd om vreselijke blunders te maken dan in het kijken naar Gods voorzienige handelingen. Zelfs sommige christenen hebben de heidense gewoonte om te praten over "geluk" en "meevallers" en "tegenslag" en andere uitdrukkingen die het idee overbrengen dat dit leven slechts een kansspel is! Van blind ongeloof mag verwacht worden dat het zich vergist en Gods werk als een raadsel of een warboel ziet. Maar een christen met geopende ogen zou beter moeten weten!

Maar hoe vaak zien we Gods handelen niet in een verkeerd licht en noemen we het niet bij de verkeerde naam! We spreken vaak over bepaalde dingen als "kwellingen" terwijl het eigenlijk "vermomde zegeningen" zijn! We feliciteren mensen met wat een vreselijke valstrik blijkt te zijn, of erger dan een verlies! Net zo vaak hebben we medelijden met hen over een "slechte omstandigheid" die op het punt staat hen barmhartigheden te schenken die kostbaarder zijn dan goud!

Oude Jakob dacht waarschijnlijk dat hij een eerlijk onderwerp voor medelijden was, op die avond toen hij in zijn tentdeur zat te jammeren: "Jozef is er niet meer en Simeon is er niet meer, en nu

willen jullie Benjamin meenemen! Alles is tegen mij!" Genesis 42:36. Maar de karavaan naderde juist die hem Simeon en Benjamin bracht, en heerlijk nieuws over de lang verloren Jozef! Hij had niet "goed gezien" wat voor God hij diende!

Laten we aarzelen voordat we medelijden hebben met een broeder die onder de kastijding van onze liefhebbende Vader in de hemel ligt. Wees voorzichtig hoe je medelijden hebt met een man die al zijn geld heeft verloren en zijn goede naam heeft gered; of feliciteer de man die een miljoen heeft verdiend, ten koste van zijn vroomheid. Wanneer een christen van een "duizelingwekkende en gevaarlijke hoogte van welvaart" valt en "tot armoede wordt gebracht", wordt hij tegelijkertijd tot Christus, de vaste rots, gebracht. In het dal van vernedering heeft hij meer van de vreugde van Gods aangezicht en draagt hij meer van het kruid dat "hartelust" genoemd wordt in zijn boezem, dan hij ooit deed in de dagen van zijn duizelingwekkende voorspoed.

ZIEKTE heeft een mens vaak geestelijk herstel gebracht. Lijden heeft hem vaak een buitengewoon gewicht aan heerlijkheid gebracht. Persoonlijk ben ik de laatste tijd door een zeer schaduwrijke weg van beproeving geleid; maar het is nog nooit zo donker geweest dat ik niet kon zien om enkele kostbare beloften te lezen die gloeiden als diamanten!

De tegenstander doet zijn best om onze lamp te breken en onze diamanten te stelen in die donkere doorgangen van beproeving. We hebben in zulke moeilijke tijden een goed gezichtsvermogen nodig om niet te struikelen of de Trooster of het heldere licht dat aan het einde van de weg schijnt uit het oog te verliezen.

Ik heb mensen teder een treurende moeder zien condoleren wiens godvruchtige kind naar de hemel is gevlogen. Maar ze hebben er nooit aan gedacht om een andere moeder te condoleren met een levend kind dat een frivole slaaf van de mode was, of een losbandige sensualist, of een eigenzinnige zoon, het

"hartzeer van zijn moeder". Honderd keer heb ik meer medelijden gehad met de ouder van een levend verdriet dan met de ouder van een vertrokken vreugde. Spaar je tranen voor de lievelingen die veilig in de armen van Jezus zijn en besteed ze aan de levenden die nog dood zijn in zonde en hardnekkige onboetvaardigheid.

Laten we leren om de dingen juist te zien en ze bij hun juiste naam te noemen! We draperen te vaak onze echte zegeningen met een lijkwade en versieren onze gevaarlijke verleidingen met slingers! De scherpste beproevingen die deze natie ooit heeft gekend, zijn veranderd in tedere barmhartigheden.

Laten we allemaal vurig bidden voor geestelijk onderscheidingsvermogen. Heer, open onze ogen! Dan zullen we zien dat deze wereld slechts een leerschool is voor een betere wereld; we zullen de glimlach van een Vader zien achter de donkerste wolk; we zullen in plichtsbetrachting ons hoogste genot zien; en aan het einde van het conflict zullen we de Koning in Zijn schoonheid zien en Hem kennen zoals wij gekend zijn!

De Heer onze kracht

De eerste les van de kindertijd is menselijke zwakheid. De vroegste huil van de zuigeling laat het zien. Aan de andere kant van het leven zien we vaak een zielige seniliteit, zoals ik onlangs tegenkwam bij een man die ooit een helderziende was op de Amerikaanse kansel, maar die zich nu de namen van zijn eigen kinderen niet meer kan herinneren!

Maar de zwakste kant van de mensheid is haar morele kant. Een kolossaal intellect huist vaak in dezelfde persoon met een varkensgeweten! Omwille van de moraal ben ik blij dat een auteur de laatste tijd de glamour die rond die geweldige belichaming van egoïsme, Napoleon, hing, heeft weggenomen. Ze laten ons zien dat de intellectuele reus voortdurend werd beïnvloed door zijn basale lusten. De belangrijkste les van een carrière als die van Napoleon is om aan te tonen wat een verachtelijk schepsel de mens is op het moment dat hij zich losmaakt van God.

Een van de belangrijkste doelen van onze Goddelijke religie is om de mens te leren waar hij dit onmisbare element van kracht kan vinden. Het Goddelijke Woord, afkomstig van de Maker van de mens, die ons volledig kent, verklaart dat "hij die op zijn eigen hart vertrouwt een dwaas is!" We hebben geen geestelijke kracht in onszelf. Zoals ons lichaam al zijn kracht ontleent aan het voedsel dat we eten, en elke eik zijn kracht ontleent aan de omringende aarde en lucht, zo ontleent onze ziel alle geestelijke kracht aan een bron buiten ons. De Psalmist David, wiens inheemse zwakheden betreurenswaardig opvallend waren, was alleen sterk wanneer hij een verbond met God had. Zijn verklaring is: "De Heer alleen is mijn kracht!". Dit is de enige kracht die de Bijbel erkent.

Wie zijn de Bijbelse helden? Geniale mannen, intellectuelen, redenaars, filosofen? Nee! Zij zijn de Henochs die met God wandelden; de Jozefs die zinnelijke verleidingen overwonnen omdat God met hem was; de Elia's die als een granieten pilaar tegen de getijden van afgoderij stonden; en de Daniëls die nooit aarzelden bij het gebrul van de leeuw. Daniël geeft ons het geheim van zijn kracht in zijn drie keer per dag durende gesprekken met God. De Heer voedde zijn innerlijke ziel zoals de ondergrondse bronnen een bron voeden en vol houden tijdens zomerdroogtes.

Gods kracht is "volmaakt in onze zwakheid". Dit betekent dat de Goddelijke kracht het meest opvallend is wanneer onze zwakheid het meest grondig gevoeld wordt. We moeten eerst ontdaan worden van alle eigenwaan en zelfvertrouwen. Een emmer kan niet tegelijkertijd lucht en water bevatten. Als het water erin komt, moet de lucht eruit. De reden van sommige zware beproevingen is om de vervloekte geest van ZELF uit ons hart te krijgen! Wanneer we zijn ontdaan van zelfvertrouwen, zijn we in de conditie om met kracht vervuld te worden in de innerlijke mens, door de kracht van de Heilige Geest.

Toen Jesaja voelde dat hij nog maar een kind was, en nog een onreine ook, ontving hij de aanraking van hemels vuur! Petrus had een immens vertrouwen in 'Petrus'- toen hij opschepte over zijn eigen kracht; maar nadat zijn hoogmoed zijn val had gemaakt, werd Petrus toegediend met kracht van boven, en toen kon de apostel die eens bang was gemaakt door een dienstmeisje, moedig het hele Sanhedrin tegemoet treden.

Een christen moet niet alleen zijn eigen volslagen zwakheid beseffen, maar ook opgeven waar wereldlingen op vertrouwen en toegeven dat "de hulp van de mens tevergeefs is". Die arme vrouw die alle dokters in haar omgeving had geprobeerd en alleen maar slechter was geworden van lichaam en armer van beurs, is een ontroerende illustratie van onze invalide zielen. Zij, die de

menselijke hulp had opgegeven, kwam gehurkt aan de voeten van de Zoon van God. Eén aanraking van Zijn gewaden stuurde een nieuwe golf van gezondheid door haar aderen. Net zo brengt het contact met Christus stromen van de Goddelijke kracht in onze ziel, zodat we alle dingen kunnen doen door Christus die ons versterkt.

Helemaal aan het begin van het geestelijke leven wordt deze Goddelijke kracht herkend. Velen hebben getuigd dat zij overwinning hebben behaald over "de fles" door de instroom van een nieuw principe en een nieuwe kracht in hun hart. De essentie van bekering bij hen was dat de zeven duivels van begeerte naar de fles werden uitgeworpen en dat Christus binnenkwam. Dit was een bovennatuurlijk werk, precies datgene waar het moderne scepticisme om schreeuwt; maar een Bijbel die geen bovennatuurlijk element in de zwakke en goddeloze mensheid bracht, zou het papier waarop hij gedrukt is niet waard zijn! Als de Christus van het Christendom een zwakke zondaar geen bovennatuurlijke kracht kan en wil schenken om verschrikkelijke verleidingen te weerstaan, dan is het Christendom een beleden bedrog en misleiding! Maar het doorstaat deze cruciale test wel.

Velen hebben het triomfantelijke getuigenis gegeven dat, onder de druk van grote verzoekingen, de Heer hen bijstond en sterkte. Hun getuigenis was altijd: "Als ik zwak ben, dan ben ik sterk!". Dat wil zeggen, als ik mijn zelfvertrouwen kwijtraak, dan komt Jezus binnen en sterkt mij. Charles Finney heeft ons enkele wonderbaarlijke ervaringen nagelaten van de wonderbaarlijke vloedgolven van kracht die in zijn ziel en in zijn werk stroomden toen hij zichzelf vernederde voor God en zijn eigen ziel, als een leeg vat, onder de Goddelijke kracht plaatste, totdat hij vervuld werd "tot al de volheid van God".

Dit is het echte ambt van geloof. Het is eenvoudigweg het koppelen van onze uiterste zwakheid aan de almacht van Christus! Wij leveren de zwakheid en Hij levert de kracht en dat

maakt het partnerschap. De baby zorgt voor een hongerig mondje en de moeder zorgt voor de voedzame melk. De moeder is blij dat ze de volle voorraad kan geven en de rooskleurige lieveling is blij als ze de zoete tevredenheid binnenkrijgt. Wat een prachtig beeld van mijn arme, zwakke, hongerige ziel, rustend aan de boezem van de Oneindige Liefde! Er is geen gevaar dat de voorraad ooit uitgeput raakt, want mijn Heer, mijn Voedster, mijn Onderhouder, zegt voortdurend tegen mij: "Mijn genade is u genoeg." Op deze manier worden we versterkt met alle macht naar Zijn heerlijke kracht. Een betere vertaling van het vers zou zijn, "versterkt met alle kracht."

Helaas, hoe gemakkelijk lopen we droog en hoe voortdurend hebben we aanvulling nodig! Het ontbijt van gisteren zal me morgen niet voeden. De christen die probeert te leven van de ervaringen van vorig jaar is net zo krankzinnig als wanneer hij zou proberen te werken op de kracht van het voedsel dat een maand geleden gegeten is! Heer, geef ons altijd dit brood! Zij die op de Heer wachten zullen hun kracht vernieuwen, de uitputting zal voortdurend worden aangevuld en de nieuwe taak zal met een nieuwe voorraad worden vervuld.

Eén groot doel van alle verdrukkingen is om ons neer te halen naar de eeuwige armen. We waren aanmatigend geworden en hadden vlees tot onze arm gemaakt. We probeerden alleen te gaan en toen kwam de val. Moeilijkheden en zelfs verdriet kunnen een grote zegen zijn als het ons naar huis, naar Jezus, brengt! Een jongen vergeet vaak dat hij een thuis heeft totdat een snee of een blauwe plek hem huilend naar de zijde van zijn moeder stuurt, voor het verband of het medicijn. God slaat vaak onze steunpilaren weg om ons neer te laten vallen op Zijn machtige armen! Wat een kracht en vrede geeft het ons om de eeuwige armen onder ons te voelen! Hoe ver we ook zinken, we kunnen niet verder naar beneden dan die uitgestrekte armen! Daar stoppen we, daar rusten we!

De eeuwige armen ondersteunen ons niet alleen, maar dragen ons ook, als op arendsvleugels. Geloof is slechts het vastklampen van mijn zwakke ziel aan de Almachtige Jezus! Haar voortdurende roep is: "Ik ben zwak, maar U bent machtig! Houd me vast met Uw machtige hand!" Aan die almachtige hand - laat me me vastklampen met de vijf vingers van mijn geloof! Hij zal me nooit laten vallen, tot hij me in glorie doet belanden!

Een constante redding

Een klipper die in zwaar weer de Banks van Newfoundland oversteekt, botst op een ijsberg. Het schip begint snel te zinken en de kapitein en bemanning hebben nauwelijks tijd om in de reddingsboot te springen!

De vraag "Wat moeten we doen om gered te worden?" wordt verbeeld door hun snelle sprong in de reddingsboot, wat een daad van geloof is. Ze vertrouwen er hun leven aan toe voor redding. Ze worden gered van een onmiddellijke dood. Maar daarna is het schip gezonken en de bemanning bevindt zich nog steeds in de diepe en gevaarlijke zee.

Er is een tweede proces nodig. Om uit de buik van de zee te blijven en de verre oever te bereiken, moeten ze aan de boot vasthouden en krachtig aan de roeispanen trekken. Ze moeten nu "hun verlossing uitwerken" door hard te roeien. Maar dit is een voortdurend verlossingsproces, dag na dag, tot ze de kust van Nova Scotia bereiken. Ze zijn echter geen moment onafhankelijk van de reddingsboot. Die moet hen drijvende houden, anders zinken ze naar de bodem van de zee.

Eindelijk, na hard roeien, bereiken ze de welkome kust. Dit is hun derde, laatste en volledige redding, want ze zijn volledig buiten alle gevaren van de verraderlijke zee. Nu hebben ze rust, want ze hebben de gewenste haven bereikt.

Deze huiselijke gelijkenis illustreert voldoende duidelijk de drie manieren waarop het woord verlossing in Gods Woord en in de menselijke ervaring wordt gebruikt.

De eerste sprong in de reddingsboot illustreert de beslissende daad van de ziel, die alle andere waardeloze toeverlaat verlaat en zich in eenvoudig, gelovig vertrouwen op Christus Jezus werpt.

Dit is bekering. Hierdoor wordt de ziel verlost van de schuld en veroordeling van de zonde. De Heilige Geest is actief in deze stap, Hij reinigt en vernieuwt het hart. Door deze daad van overgave aan Christus ontsnapt de zondaar van de dood naar het leven. Hij kan vol vreugde uitroepen: "Door de genade van God ben ik gered!" Maar deze bekeerde man is niet onafhankelijker van Christus als Redder dan die zeelieden waren van die reddingsboot! Want totdat hij de hemelse haven bereikt, moet hij zich elke dag aan Jezus vastklampen!

Het is deze dagelijkse en uurlijkse verlossing die we nu willen benadrukken. Te veel mensen beperken het woord "verlossing" tot de eerste stap van het bekeren tot geloof en concluderen ten onrechte dat er niets meer gedaan hoeft te worden. Een bepaalde school van nogal mystieke christenen vergroot deze daad van het ontvangen van het "geschenk van eeuwig leven in Christus" zozeer, dat ze helemaal vergeten dat er heel wat tegenwind, hard roeien, conflicten met de duivel en overgebleven begeerten moeten worden overwonnen, voordat we onze uiteindelijke haven bereiken.

Er is een zeer belangrijke betekenis waarin elke ware dienaar van Christus verplicht is om elke dag van zijn leven "zijn verlossing uit te werken" zelfs als hij een eeuw leeft! Het was niet tot onboetvaardige zondaars of bezorgde vragenstellers dat Paulus de beroemde opdracht richtte: "Werkt uw eigen verlossing uit met vrezen en beven". Hij richtte zich tot de bloedgekochte kerk in Filippi. En als hij vandaag de dag nog zou leven, zou hij deze plechtige woorden in de oren van elke christen in het land kunnen laten klinken. Want als onze oorspronkelijke verlossing van de veroordeling van de zonde en van de woestijn van de hel afhing van onze overgave aan Christus, dan hangt onze voortdurende verlossing van de aanvallen van de zonde af van ons voortdurend vasthouden aan de Heiland en onze voortdurende gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Geloof zonder 'werken' is dood.

Broeders, we mogen dan wel in de reddingsboot zitten, maar de reddingsboot is niet de hemel! Er is veel hard slepen aan de roeispaan, veel stormachtige nachten, veel gevaar van valse lichten voordat we de glimmende oever bereiken! Tot het laatste moment op aarde hangt onze redding af van volledige onderwerping aan Jezus. Zonder Hem niets; met Hem alles.

Ginds is een hectare onkruid waarvan de eigenaar het wil redden van onvruchtbaarheid naar vruchtbaarheid. Dus onderwerpt hij het met ploeg en eg en alle processen van cultivatie. Als de grond zou schreeuwen tegen de ploegschaar en de eg en de schoffel, dan zou het antwoord van de boer zijn: "Alleen door onderwerping aan deze discipline kan ik de gouden oogst binnenhalen die tot uw eer en tot mijn eer zal strekken." Op dezelfde manier kun je door absolute onderwerping aan Christus' wil, door voortdurende gehoorzaamheid aan Zijn zuivere geboden, door de bereidheid om volledig door Hem gebruikt te worden voor Zijn eigen doeleinden, gered worden tot het hoogste doel van het leven. Op het moment dat ik me realiseer dat ik volledig van Christus ben, moet ik me ook realiseren dat mijn TIJD moet worden gered van een verspild leven en dat alles aan Hem moet worden toegewijd.

Alle opeenhoping is door verstandig sparen. Zonde betekent verspilling en eindigt in ondergang en wroeging. De eerlijke, toegewijde Christen is letterlijk "bezig met zijn verlossing" als hij er dagelijks naar streeft om zijn tijd in te wisselen, zijn uiterste best te doen en elke gelegenheid te benutten om zijn leven tot een prachtig offer en bezit voor zijn Heer te maken. Als we het niet waard waren om gered te worden, zou onze Heer nooit de bittere pijnen van Golgotha hebben geproefd om ons te verlossen! Als elke geredde volgeling door Christus "onberispelijk en met grote vreugde" gepresenteerd zal worden, dan is een christelijk leven een juweel dat Zijn diadeem waardig is. O mijn ziel, laat Hem in mij werken om te willen en te doen, naar Zijn welbehagen, als ik zo gemaakt kan worden dat ik deze eremedaille aan mijn geliefde Heer geef!

Er is nog een andere betekenis waarin Christus ons een constante verlossing verschaft. Zijn aanwezigheid redt mij in het uur van sterke verzoeking. Hij behoedt me voor vallen in duizend gevallen waarin ik Zijn hand niet direct herken. Als ik 's morgens wakker word na een nachtelijke rit in een Pullman wagon, weet ik niet hoeveel mensenhanden bezig zijn geweest om mij veilig door het pikkedonker te laten rijden. Als ik in de hemel kom, zal ik misschien ontdekken hoe vaak Jezus tussenbeide is gekomen om mij te redden van een dreigende ondergang en van onvermoede gevaren. Hij redde mij op honderd manieren waar ik niet van droomde! Mijn onzichtbare bevrijdingen waren allemaal te danken aan Zijn waakzame zorg.

Dagelijkse genade betekent een dagelijkse verlossing. Paulus leefde zo in voortdurende afhankelijkheid, terwijl hij zich realiseerde dat als Christus Zijn arm zou terugtrekken, hij in een oogwenk zou zinken! Ik kan geen moment afzien van de reddingsboot, totdat mijn voet daar staat waar "geen zee meer is". Als deze dingen waar zijn, dan zouden we altijd moeten bidden: "O Heer, wat moet ik nu doen om gered te worden - om gered te worden van tijdverspilling; om gered te worden van U te onteren; om gered te worden van geheime zonde; en om gered te worden tot de volste, rijkste, heiligste dienst aan U?"

Alleen Hij kan ons helpen om dit alles te volbrengen. Zijn genade kan ons een volledige verlossing brengen. Wanneer we de hemel bereiken, zullen we niet langer gered hoeven te worden. De reis zal voorbij zijn en de gevaren beëindigd. De menigten die gered zijn zullen dan wandelen in het licht van het Nieuwe Jeruzalem en hun kronen werpen aan de voeten van Hem die voor hen zo'n onuitsprekelijk heerlijke en verheven verlossing heeft gekocht!

Gezond en Gelukkig

Binnenkort slaat de klok van de tijd voor de geboorte van een nieuw jaar, dan zal iedereen zijn buurman een "Gelukkig Nieuwjaar!" wensen. Voor velen zal het ongetwijfeld een dag van droefheid zijn, want het zal hen herinneren aan de geliefden die het afgelopen jaar uit hun zicht zijn verdwenen. Maar elke oprechte discipel van Jezus, elke erfgenaam van de hemel, zou diepe en blijvende bronnen van vreugde moeten bezitten die even ver onder de stormen van beproeving liggen als de diepten van de Atlantische Oceaan onder de stormen die de laatste tijd het oppervlak in schuimende golven hebben gescheurd. Iedere gezonde christen zou een gelukkig christen moeten zijn, onder alle omstandigheden.

Een levende christen die die naam waardig is, moet meer of minder van die heiligheid bezitten, zonder welke niemand de Heer kan zien. Er is een misvatting en een vooroordeel in de gedachten van sommige goede mensen met betrekking tot dit woord vanwege het misbruik ervan door bepaalde visionairs van de "perfectionistische" school. Maar heiligheid betekent gezondheid van hart en leven. Heilig zijn is werkelijk heel of genezen zijn. Zonde is zielsziekte; wedergeboorte door de Goddelijke Geest is herstel van die ziekte. Er is geen veroordeling van schuld voor hen die in Christus Jezus zijn; Hij is de arts die hen verlost van dodelijk de ziekte van de zonde. Als een goede gezondheid ellende betekent, dan is een oprechte Christen een ellendige kniesoor; maar als gezondheid een gelukkige toestand betekent, dan zouden Christus' verlosten de meest opgewekte, zonnighartige mensen in de gemeenschap moeten zijn!

Er zijn verschillende kenmerken van een waar kind van God. Eén daarvan is dat hij vergeven is. Vergeven worden heeft menige gevangenisdeur tot een paradijspoort gemaakt. Het zoete gevoel van vergeven zonden is een verrukking geweest voor duizenden

die "gekermd hadden, gebukt onder een gevoel van zonde", maar verlichting hadden gevonden bij het kruis van Christus!

Een ander bewijs van geestelijke gezondheid is een goed geweten, een geweten dat verlicht wordt door de Bijbel, een geweten dat zoet en gezond gehouden wordt door gebed, een geweten dat de bezitter troost in plaats van hem te kwellen met een zekere angstige verwachting van het oordeel. Wat een zieke lever is in het lichaam, is een slecht geweten in de geestelijke mens; het brengt voortdurend onheil en ellende voort. De christen lijdt nooit aan geestelijke opgeblazenheid die een geweten heeft dat geen aanstoot geeft aan God en de mens.

Een gezonde ziel heeft een sterke eetlust voor Goddelijke waarheid. Hij geniet van het dagelijkse manna van het Woord en heeft geen lust in de "vleespotten" van de wereld. Het is niet het gesuikerde snoepgoed waar hij naar op zoek is, maar het sterke vlees van het evangelie en de honingraat. Zijn ziel "verlustigt zich in de vettigheid" van Gods Woord. Voor sommige mensen lijkt Moody's stijl van spreken over het feestmaal dat de Bijbel hem biedt sterk overdreven. De reden is dat hun geestelijke smaak volkomen bedorven is door het eten van gesuikerd snoepgoed als romans en kranten. Een combinatie van Bijbel-dieet en Bijbel-taken zou hen spoedig zo krachtig maken als meneer Moody! Als hij in zijn eigen gedrag en toestand niet het "voedsel" liet zien waar hij van leeft, zou hij niet zoveel bekeerlingen maken.

Heiligheid is een constante overeenkomst met God. Het is de overeenkomst van liefde - zelfs dieper en zoeter dan het meest ononderbroken huwelijk. Uit deze harmonie van de ziel met de Goddelijke Wil stroomt een grote, diepe, brede rivier van vrede, die alle begrip en alle doorgronden te boven gaat! Deze stroom wordt dieper en breder, totdat hij uitmondt in de oceaan van eeuwige liefde! De heilige gelovige die Gods beloften gemakkelijker aanvaardt dan de beste staatsobligaties - die zijn leven in overeenstemming met Christus inricht - die de vensters

van zijn ziel openhoudt voor de opgaande zon - die van elk pijnlijk kruis een ladder maakt voor een klim naar een hogere gemeenschap met Jezus - die beseft dat vlak voor hem het oneindige en eeuwige gewicht van heerlijkheid ligt, kan door geen enkele uiterlijke omstandigheid een zuur, humeurig of melancholiek mens worden!

De heilige Samuel Rutherford uit Schotland schreef de meeste van zijn onsterfelijke "Brieven" in de cel van een martelaarsgevangenis. Ze lezen als bladeren van de boom des levens, neergedreven op zonnestralen! "Kom, o mijn welbeminde!" roept hij uit, "kom snel zodat we elkaar kunnen ontmoeten op het feestmaal!" "Ik zou niet één glimlach van Christus' mooie gezicht willen ruilen voor koninkrijken." "Er is geen plaats voor kruizen in de hemel." "Verdriet en heiligen zijn niet met elkaar getrouwd. Of, als het zo was, zou de hemel van hen scheiden." De heiligheid van zo'n man is niet het enthousiasme van een profeet of de loutere uitbarsting van voorbijgaande emotie; het is de normale toestand van de man, de heelheid van een ziel die door genade is veranderd in de gelijkenis en het leven van Jezus Christus.

Het houden van de geboden van Christus houdt het oog helder en het humeur zoet, en de wil onderdanig en de affecties zuiver. Hierin ligt de rijke beloning. De hoogste vorm van vroomheid is vrolijke vroomheid. Hoe meer we de levens en voorbeelden van de gezondste christenen bestuderen, des te meer zien we dat zij mannen en vrouwen zijn die in de zonneschijn van Gods aangezicht wandelen. Zij zijn de levende illustraties van de waarheid dat nauw contact met God de allerhoogste bron van geluk is. Er bestaat zoiets als "vreugde in de Heilige Geest". Er is voedsel voor de ziel om zich mee te voeden waar deze leugenachtige, bedrieglijke en misleide wereld niets van weet. De maat van onze heiligheid is de ware maat van ons geluk; het zal de maat zijn van ons uiteindelijke genot in de hemel.

De engelen van het graf

Op de mooiste begraafplaats in Washington staat een marmeren beeld dat is gesneden met de beitel van Palmer. Het stelt "De Engel van het Graf" voor. Aan alle kanten slapen de doden, maar naast hen zit deze stille wachter, alsof hij het sluimerende stof bewaakt totdat de opstandingstrompet op de morgen des oordeels klinkt. De engel die Palmer's beitel vormde, is van massief steen; maar de 'engelen in het wit' die Maria van Magdala in het verlaten graf van Jezus zag, waren pure onstoffelijke geesten. Zij namen een zichtbare vorm aan, maar engelen worden nooit beschreven als materiële wezens van vlees en bloed zoals wij. Uitblinkend in kracht, gaan zij uit als Gods boodschappers om Zijn wil te doen, om over Gods kinderen te waken, om de ontslapen geesten van Gods volk naar huis te dragen, en om zich te verzamelen rondom Zijn verbondsgeliefden die Hem vrezen.

Uit deze verschijningen van engelen bij het graf van onze Verlosser op Zijn opstandingsmorgen kunnen we enkele bemoedigende lessen leren. Toen de bezorgde Maria's met hun specerijen op weg waren naar dat graf, kwam de gedachte in hun gedachten: "Wie zal voor ons die steen bij het graf wegrollen?" Maar het probleem is opgelost op een manier waarvan zij nooit hadden durven dromen. Een engel uit de hemel was er al geweest en had de rotspoort geopend om de Koning der Glorie naar buiten te laten.

Op dezelfde manier stuurt God vaak een engel van hulp om onze hindernissen weg te rollen. Sommige zijn echte hindernissen, andere worden door onze angsten gecreëerd. De ontwaakte zondaar ondervindt vaak moeilijkheden in een koppige wil, of in lang gevormde gewoonten, of in koppige eetlust. Zodra hij zich aan Christus onderwerpt, merkt hij dat deze moeilijkheden verdwijnen. Goddelijke kracht bereikt voor hem wat zijn eigen zwakte niet kon bereiken.

Menig kind van God is onder een pijnlijk verlies gebracht en de eerste gedachte was: "O, hoe kan ik deze last van verdriet dragen! Hoe kan ik al deze nieuwe ontberingen en moeilijkheden overwinnen!" Een weduwe die achterblijft met een gezin van wezen, en met schaarse voorzieningen om hen te voeden en te kleden komt in de verleiding om het in wanhoop op te geven. Maar als ze de ene moeilijkheid na de andere tegenkomt, kijk dan, de steen wordt weggerold. Een vriend zorgt voor deze jongen, een huis wordt aangeboden aan een ander, een derde begint zichzelf te helpen en moeder ook, en ze merkt al snel dat ze honderd dingen kan waarvan ze dacht dat ze onmogelijk waren.

Naast de treurende weduwe liep een engel in het wit, die haar sterkte. God heeft altijd een reddende engel voor degenen die bereid zijn om hun plicht te doen. Hoe vaak zijn we niet bang geweest om een moeilijk werk voor Hem op ons te nemen, maar zodra we het op ons namen werd de rots van de belemmering weggenomen. De verleider vertelde ons dat als we probeerden om een verharde ziel te redden, we op een onwrikbare rots zouden stuiten. We hadden geloof genoeg om het te proberen en gebed bracht de kracht die het hart van steen tot vlees maakte.

De tegenstander is voortdurend bezig om ons af te schrikken van onze liefde voor onze Meester. Maar als ons enige doel is om Jezus te bereiken en Jezus te eren, dan is geen enkel obstakel onoverkomelijk. De wereld vond Paulus een gek, Luther een fanaticus en Wilberforce en Duff slechts vrome helderziende. Toen de Almachtige Hulp neerdaalde, werden tegenstribbelende rotsen weggevaagd en de wachters van de duivel op de vlucht gedreven! De leeuwen die "wantrouwen" en "bedeesdheid" angst aanjoegen, blijken "geketend" te zijn wanneer een volhardend Christen naar hen toekomt.

Maar Hulp is niet de enige engel die God naar Zijn gelovigen stuurt. Er is nog een andere heldere geest, die we nooit zekerder ontmoeten dan bij het graf waar onze schatten slapen. De naam

van deze engel in het wit is HOOP. Ze zit vandaag bij de kleine grafheuvels die de lichamen bedekken waar we van hielden. Als ik naar de grasheuvel in Greenwood ga, waar mijn lieve jongen al een tiental zomers ligt, ontmoet ik die engel bij het graf. De woorden die ze zong toen de kist werd verzegeld en verborgen onder de aarde klinken nog steeds: "Allen die in Jezus slapen, zal God met Hem brengen." Zoals Maria Magdalena de engel door haar tranen heen zag, zo ziet de gelovige door tranen van verdriet heen de witgeklede engel van de hoop. Zij is een heldere engel, die uitblinkt in kracht.

Ze heeft andere dienende geesten bij zich om de erfgenamen van de verlossing te dienen. GEDULD vergezelt haar, en GEBED met een kist vol beloften, en VREDE met haar serene gelaat, en LIEFDE, die sterker is dan de dood.

Het graf in de tuin van Jozef was gevuld met "licht" waar de twee heldere geesten zaten, "de een aan het hoofd en de ander aan de voeten waar het lichaam van Jezus had gelegen." Ook zo veranderen de engelen van Goddelijke hulp en hoop de middernacht van verdriet in de middag van vreugde. Voor het oog van het ongeloof is het graf een spookachtige plek. Geloof vult de begraafplaats met engelen en de lucht met profetische lofliederen. Wat een tafereel zullen alle begraafplaatsen te zien geven wanneer de legioenen van engelen elke steen zullen wegrollen en Christus' eigen uitverkorenen zullen verzamelen om Hem op Zijn troon te ontmoeten!

De nachtherberg en de dageraad

Toen we vorig jaar door Palestina reisden, kwamen we af en toe een herberg tegen. Voor zo'n ruwe herberg stopt de reiziger bij zonsondergang, voert zijn dieren, strekt zich uit op de grond en in de koele ochtendschemering van de volgende ochtend zadelt hij zijn paard of muilezel en zet zijn reis voort. De Psalmist dacht aan deze bekende gewoonte toen hij schreef: "Wenen kan een nacht duren, maar vreugde komt in de morgen!". Letterlijk vertaald zou dit vers als volgt luiden: "In de nacht logeert verdriet en bij dageraad komt er gejuich." Verdriet wordt voorgesteld als slechts een logé voor een nacht om gevolgd te worden door vreugde bij het opgaan van de zon.

Dit is een waarheidsgetrouw beeld van de meest voorkomende ervaringen van gelovigen. Het is vol troost voor Gods volk en het wijst op de heerlijke dageraad van de eeuwige hemelse dag, wanneer de nachtwake van het leven voorbij is. Verdriet is vaak de voorloper van vreugde; soms is het zo noodzakelijk dat als we het ene niet verdragen, we het andere niet kunnen hebben. Sommigen van ons hebben geweten wat het is om een ernstige ziekte te hebben die zich in onze lichamelijke tent nestelt, wanneer elke zenuw een kwelgeest wordt en elke spier een snelweg voor pijn wordt om over te lopen. We lagen op bed, overwonnen en hulpeloos. Maar de langste nacht heeft zijn dageraad. Eindelijk begonnen we weer gezond te worden, net als de eerste ochtendstralingen door de vensterluiken. Nooit smaakte het eten zo heerlijk als de eerste maaltijd waarvan we deelnamen aan onze eigen tafel. Nooit vielen de zonnestralen zo zoet en goud als op die eerste zondag toen we het waagden om naar de kerk te gaan, en geen verhandeling smaakte ooit zo naar hemels manna als die onze voorganger die dag in onze hongerige oren goot. We zongen de dertigste Psalm met melodie in het hart, en geen vers dankbaarder dan dit: "Verdriet kan een nacht duren, maar vreugde komt in de morgen!"

Menig nacht van hard zwoegen werd gevolgd door de langverwachte dageraad van succes. Toen we moe waren van het roeien, kwam de gezegende Meester naar ons toe op de golven en riep: "Wees blij, Ik ben het!" Zodra Hij de boot betrad, lichtte de hemel op en in een oogwenk lag de boot in de haven.

De geschiedenis van elke ontdekking, van elke onderneming van welwillendheid, van elke christelijke hervorming, is de geschiedenis van zwoegen en geduld door lange ontmoedigingen heen. Ik vind het heerlijk om het verhaal van Palissy te lezen van zijn pijnlijke strijd met tegenslag, van zijn zoektochten naar de wetenschappelijke waarheid die hij zocht en van zijn uiteindelijke overwinning. Verdriet, armoede en gezwoeg hielden die dappere geest maandenlang vast, maar uiteindelijk kwam er gezang en gejuich. Alle Galileo's en Keplers en Newtons hebben deze ervaring gehad. Alle Luthers en Wesleys die grote hervormingen hebben gepionierd en alle zendelingen van Christus die ooit de duisternis van het heidendom zijn binnengedrongen, hebben nachtwerk en waken moeten doorstaan voordat de hand van God de poorten van de "dageraad van boven" voor hen opende.

Dit is de les die wij predikanten, leraren in zendingsscholen, evangelisten en iedere werker voor Christus en zielen moeten leren. "We hebben de hele nacht gezwoegd en niets gevangen!" riepen de vermoeide en hongerige discipelen uit. Toen, in het vroege grijs van het aanbreken van de dag, zagen ze hun Meester op het strand; het net werd aan de rechterkant van het schip uitgeworpen en het krioelde van de vis, genoeg om de mazen ervan te doorbreken.

Bijna elke opwekkingsperiode die ik ooit in mijn kerk heb meegemaakt is op dezelfde manier verlopen. Moeilijkheden en ontmoedigingen hebben ons op de knieën gebracht en dan werden we verrast door de komst van de Meester in grote kracht en zegen! God beproeft Zijn volk voordat Hij hen zegent. De

nacht is de moeder van de dag; vertrouwen in de duisternis brengt triomf in de dageraad!

Precies zo zijn de diepste en rijkste ervaringen van veel wedergeboren zielen. De smarten van boetedoening waren de voorlopers van de vreugden van vergeving. Ik heb een veroordeelde zondaar de pijnen van berouw zien doorstaan toen een grote storm over hem heen lag en er geen zon of sterren verschenen; zijn ziel was in de verschrikking van een grote duisternis. Naar zulke bedroefde harten stuurt God vaak een vloed van opluchting en vreugde, net zo plotseling als het licht dat over Saulus van Tarsus stroomde. Voor anderen is bekering een langzamer, zachter proces geweest. Zoals het geleidelijke aanbreken van de dageraad zoals we vanaf een bergtop hebben gezien, heeft de duisternis langzaam plaatsgemaakt voor staalgrijs, en het staalgrijs voor zilver, het zilver is rood geworden tot schitterend goud en alles heeft zich zo rustig en gestaag ontwikkeld dat we het precieze geboortemoment van de dag niet konden vaststellen.

Net zo kunnen duizenden ware christenen de precieze datum van hun bekering niet vaststellen. Maar de dageraad van hoop en nieuw leven begint pas echt wanneer de barmhartigheid van Jezus Christus terecht wordt begrepen en de ziel Hem begint te zien en te volgen.

Degenen die het scherpst bedroefd zijn over hun eigen zondigheid en schuld, en in de diepste zelfverachting worden gebracht, zijn gewoonlijk degenen die het meest grondig bekeerd zijn. De hoogte van hun vreugde is evenredig aan de diepte van hun benauwdheid. Christus is des te kostbaarder voor hen omdat ze de noodzaak van Hem pijnlijk hebben gevoeld. De dageraad van hun nieuwe hoop is onmiskenbaar uit de hemel gekomen en hun verdere weg schijnt helderder en helderder naar de volmaakte dag.

Een andere waarheid - de meest onuitsprekelijk heerlijke van allemaal - wordt geïllustreerd door deze gelijkenis van de nachtelijke overnachting in de herberg. Het aardse leven van Gods kinderen is slechts een kampement voor een nacht. Voor velen zijn slapeloosheid en tranen weggelegd. Soms door armoede, soms door langdurige ziekte, soms onder donkere mysterieuze rouwprocessen, hebben zij "geduldig op de Heer gewacht, meer dan zij die uitzien naar de morgen. Zij wisten dat de dageraad van de hemel achter de wolken lag en zij hielden vol vertrouwen de verwachting daarvan in. Paulus zelf had zulke scherpe ervaringen, dat hij eens bekende dat hij "een verlangen had om het kamp op te breken en bij Christus te zijn, wat veel beter is!"

Een alleraardigste christin, wier leven werd verteerd door een langzame kanker, ging een paar dagen geleden naar huis in heerlijkheid. Terwijl de arme, broze tent van het lichaam dagelijks aftakelde, genoot zij van verrukkelijke blikken in de hemel! Gedurende de lange vermoeide nacht bleven pijn en leed in die fladderende tent, maar uiteindelijk...

"De dageraad van de hemel brak aan,
de zomerochtend waar ze naar verlangde,
de mooie, zoete ochtend werd wakker!"

Onze twee huizen

Die prachtige passage in het vijfde hoofdstuk van 2 Korintiërs kan als volgt vertaald worden: *"Altijd vol vertrouwen zijn, en weten dat terwijl we in ons huis in het lichaam zijn, we weg zijn van ons huis in de Heer. Want wij wandelen door geloof, niet door schijn. We zijn nog steeds vol vertrouwen en tevreden om van ons huis in het lichaam weg te gaan en naar ons huis in de Heer te komen."*

Het contrast tussen onze twee huizen is scherp en duidelijk. In het eerste vers van dit hoofdstuk spreekt Paulus over ons huidige huis als slechts een "tent"; het andere huis is "een herenhuis van God, eeuwig in de hemelen". Met andere woorden, mijn "ziel", die werkelijk "ikzelf" is, heeft twee huizen - één ervan is in deze broze en slappe tent die ik een lichaam noem, en het andere is in die blijvende en heerlijke woonplaats die de hemel wordt genoemd.

Een tent is de meest vergankelijke van alle verblijfplaatsen. Vandaag wordt hij opgezet; morgen worden de pennen omhoog getrokken en wordt het tentdoek naar een andere plek gebracht, zodat alleen de as van een kampvuur overblijft. Wat een levendig beeld is dit van het frêle lichaam waarin mijn onsterfelijke ziel voor een paar snel vliegende jaren huist! De helft van alle menselijke tenten gaat niet langer dan dertig jaar mee; en als ze door veel herstellen en oplappen veertig jaar meegaan, bezwijken ze gemakkelijk onder de doodsdruk en vliegen weg! De tent van Paulus had een ruw gebruik gekend; hij was zo migrerend en zo doordrenkt van stormen, en zo verscheurd door vervolgingen en getekend door de zweep, dat de oude held die erin woonde, verlangde "te vertrekken en bij Christus te zijn, wat veel beter was!" Hij kreeg voortdurend heimwee naar het huis van zijn Vader. Het was een gelukkige dag voor hem toen de bijl van de beul zijn arme oude lekkende tent in tweeën hakte en zijn

hemelgebonden geest toestond om weg te vliegen en rust te vinden!

Er zijn duizend speculatieve en poëtische dingen geschreven over het toekomstige thuis van de Christen. De Bijbel zegt net genoeg om onze nieuwsgierigheid op te wekken en speculaties te stimuleren, maar niet genoeg om het sublieme mysterie te bederven dat als een wolk van glorie boven de Bijbel hangt. Een paar dingen lijken mij in ieder geval vast te staan.

De hemel is een plaats. Het is niet zomaar een staat of toestand van gelukzalige heiligheid. Het moet een duidelijk begrensde verblijfplaats zijn, anders was het beeld dat Johannes ervan had vanaf Patmos een illusie. Gods Woord spreekt erover als een "stad" en als gevuld met "vele herenhuizen". Het licht ervan komt van een centrale troon, want het Lam in het midden van de troon is het licht ervan. Haar kristallen plaveisel is als fijn goud. De muziek van haar lofzangen viel op het oor van de oude apostel met zo'n subliem gebrul van melodieën, dat hij ze vergeleek met de branding van de Middellandse Zee die op de rotsen van Patmos beukte. Hij noemt ze "het gebrul van machtige oceaangolven". Rondom dit enorme schouwspel van pracht en praal zag hij iets wat hij beschrijft als muren van kostbare edelstenen, en "de twaalf poorten waren gemaakt van parels - elke poort van een enkele parel!".

Er is iets prachtigs suggestiefs in deze veelzijdigheid van de hemel, met toegangspoorten vanuit elk punt van het kompas. Het benadrukt de universaliteit van Gods huis, waarin alle verlosten zullen binnengaan, uit alle delen van de wereld en met hun verschillende theologische en confessionele opvattingen. Allen zullen binnenkomen door Christus Jezus en toch door vele poorten. Godzijdank zal geen enkele dweper in staat zijn om ook maar één ziel buiten te sluiten die gewassen is in het bloed van het Lam!

De verscheidenheid aan "vruchten" aan de boom des levens wijst op het idee dat elke mogelijke smaak en aspiratie van Gods enorme huishouding van vele geslachten en tongen en naties bevredigd wordt. Waarom het uitzicht op een letterlijk huis van de verlosten, zoals Johannes ons heeft beschreven, opgeven? Waarom alles wegbranden in de ijle damp van een metafoor? Als Johannes niet zag wat hij beschreef, dan zag hij helemaal niets; en als hij niets echt zag, dan zijn de afsluitende visioenen van de Apocalyps een prachtige fantasie! Ik houd me liever aan de woorden die de Openbaring mij geeft, en als ik daar iets heel anders aantref, dan is het tijd om die ontdekking te doen.

We kunnen er niet aan twijfelen dat ons hemelse thuis onze diepste sociale verlangens zal bevredigen. Niemand hoeft te klagen over een gebrek aan "goed gezelschap" daar. De oude Dr. Emmons is niet de enige christen die zijn hoop heeft gevestigd op "een goed gesprek met de apostel Paulus". Dr. Guthrie is niet de enige ouder die er zeker van was dat "zijn kleine Johnnie hem binnen de poort zou ontmoeten." Menig voorganger verwacht het bekeerde deel van zijn kudde aan te treffen als een "kroon van blijdschap voor hem op die dag". Er kan onmogelijk sprake zijn van twijfel over de erkenning van vrienden.

Geen enkele hindernis van klasse kan hen scheiden die kinderen van dezelfde Vader zijn en in hetzelfde huishouden wonen.

Toen Cineas, de ambassadeur van Pyrrhus, terugkwam van zijn bezoek aan Rome in de dagen van haar glorie, rapporteerde hij aan zijn prins dat hij een "gemenebest van koningen" had gezien! Zo zal het ook zijn in de hemel, waar elke erfgenaam van verlossende genade zal zijn als een koning en priester voor God, en een goddelijke adoptie zal iedereen een lid van de koninklijke familie maken. Wat een troostrijke gedachte is dat, dat we nooit meer gedwongen zullen worden om onze tentstokken op te trekken op zoek naar een aangenamer thuis! De hemel zal geen "verhuisdag" hebben. We zullen niet langer bang zijn om

weggetrokken te worden uit de verbanden waar we van houden, en weggestuurd te worden naar vreemde en onsympathieke plaatsen.

Er is een heerlijke duurzaamheid in dat woord, "Voor altijd bij de Heer." De stappen naar dat huis zijn weinig en kort. Gelukkig is het kind van Jezus dat altijd luistert naar de voetstappen aan deze kant van de gouden poort en naar de stem van de uitnodiging om snel naar huis te komen. Een godvruchtig leven is slechts een verblijf in de tent voor Christus totdat we het landhuis met Christus binnengaan!

"Ik hoop dat je meester naar de hemel is gegaan!" zei iemand tegen een slaaf toen zijn meester was gestorven. "Ik ben bang dat hij daar niet heen is gegaan," antwoordde Ben, "want ik heb hem nooit over de hemel horen praten. Altijd als hij op reis gaat, bereidt hij zich wekenlang voor. Ik heb hem zich nooit zien voorbereiden om naar de hemel te gaan!" De woorden van de eenvoudige slaaf zijn een test en een vermaning voor ieder van ons. Want laten we er zeker van zijn dat niemand van ons ooit dat glorieuze Thuis zal zien, tenzij we er klaar voor zijn gemaakt door Christus Jezus!

Slapen in Jezus

Geen enkele Schriftuurlijke beschrijving van de dood is zo suggestief en zo troostend als die van het bekende woord slaap. Het komt vaak terug. Stefanus de martelaar ademt zijn verheven gebed uit, en dan "viel hij in slaap." Onze Heer zei tegen zijn discipelen: "Onze vriend Lazarus slaapt, maar ik ga heen om hem uit zijn slaap te wekken." Paulus behandelt in dat sublieme hoofdstuk over de opstanding de dood slechts als een voorbijgaande sluimer van het lichaam, die gevolgd wordt door het heerlijke ontwaken bij het klinken van de laatste bazuin. En dan bekroont hij het met die stem van de goddelijke Geest, die wonderbaarlijke uitspraak die in zovele sterfhuizen is gezegd en gehuild en gezongen: "Broeders, wij willen niet dat jullie onwetend zijn over hen die ontslapen, of dat jullie treuren zoals de rest van de mensen, die geen hoop hebben. Wij geloven dat Jezus is gestorven en is opgestaan, en daarom geloven we dat God hen die in Hem ontslapen zijn, met Jezus zal meenemen." Geen drie woorden staan op meer graven, of op meer harten, dan deze: "In slaap in Jezus."

Deze verklaringen van Gods Woord beschrijven de dood als eenvoudigweg de tijdelijke onderbreking van lichamelijke activiteiten. Er wordt geen enkele aanwijzing gegeven van een totaal einde, een uitsterven of een vernietiging. Het materiële lichaam valt in slaap, terwijl de onsterfelijke geest ondertussen in volle activiteit is; en de tijd wordt voorspeld dat het lichaam, dat uit het graf wordt opgeroepen, zich zal herenigen met de doodloze geest, en de man zal voortleven tot in de eeuwigheid. Wat wij sterven noemen is slechts een kortstondig proces. Het is een wegvlieden van de onsterfelijke huurder uit de broze tent of tabernakel, die zo vaak pijn lijdt en oud wordt in verval. Paulus noemt het een vertrek: "Vertrekken en met Christus zijn." De geestelijke huurder sluit de ramen van het aardse huis voordat hij vertrekt; hij dempt de klopper aan het oor, zodat er geen geluid

binnen kan komen; hij dooft het vuur dat om het hart gloeit, stopt de warme stromen die door de aderen stromen en laat het verlaten huis koud, stil en onbeweeglijk achter. Wij, de overlevenden, buigen ons over het verlaten hartenhuis, maar er is geen stem of gehoor. We kussen het voorhoofd en het is marmer. De geliefde slaper slaapt een slaap die donderslagen of aardbevingen niet kunnen verstoren.

Maar wat is er in deze sluimering van het lichaam dat enige angst suggereert dat de heerlijke essentie van de geest is uitgestorven of zelfs zijn activiteiten heeft gestaakt? Wanneer de moeder haar lieveling in de wieg legt, weet ze dat slaap gewoon rust betekent, verfrissing en morgenochtend een helderder oog, een lichtvoetiger voet en het gezang van een leeuwerik in haar kinderkamer. Wanneer jij of ik wegzakken in de rust van de nacht, begrijpen we dat de wegen van de vijf lichamelijke zintuigen voor een paar uur gesloten zijn; maar de geest is ondertussen net zo druk bezig als wanneer we wakker worden. De dood betekent precies dit: niet meer en niet minder.

Bovenal leven ze een voller, grootser leven, omdat ze "in Jezus slapen" en in zijn omhelzing worden opgenomen en met Hem wakker worden, bekleed met witte gewaden, in afwachting van de verlossing van het lichaam. Op Gods tijd zal het sluimerende lichaam weer tot leven gewekt worden en gevormd worden zoals Christus' glorierijke lichaam - het zal getransformeerd worden in een toestand die voldoet aan de behoeften van een verheerlijkte ziel in haar hemelse woonplaats. Waarlijk, met deze bovenzinnelijke gloed van openbaring die de sterfkamer en het graf van de gelovige binnenstroomt, zouden we nooit moeten treuren als degenen die geen hoop hebben.

Hoe levendig wordt de uitroep van de apostel in deze kijk op de dood (die Gods eigen kijk is): "Ik ben vol vertrouwen en gewillig - liever afwezig te zijn van het lichaam en aanwezig te zijn bij de Heer." Wie is het die afwezig moet zijn? Ik, Paulus - de levende

Paulus - ik kan volledig afwezig zijn van dat arme tabernakel van vlees - en toch leven! Mijn lichaam is geen Paulus meer. Paulus wilde graag dat zijn oude, vermoeide lichaam met littekens zou inslapen, zodat hij naar huis kon gaan en bij zijn Heer kon zijn. Dan zou de sterfelijkheid worden opgeslokt door het leven. "Ga slapen, arm, oud, hardwerkend lichaam," lijkt de apostel te zeggen, "en Jezus zal je te zijner tijd wekken en je zult gemaakt worden zoals Zijn heerlijke lichaam, overeenkomstig de werking waarmee Hij alle dingen aan Zich onderwerpt."

Laten we deze Schriftuurlijke vergelijking niet te ver doorvoeren als we erop wijzen dat ze de verschillende gevoelens illustreert waarmee verschillende personen de handeling van het sterven beschouwen. Als we slapen, begeren we het kussen en de bank.

Als er gewerkt moet worden, als de plichten van de dag op ons drukken, dan geldt: hoe wakkerder we zijn, hoe beter. Slaap is dan weerzinwekkend. Zelfs zo zien we oude dienaren van God, die hun levenswerk hebben voltooid, en menig lijdende invalide geteisterd door ongeneeslijke pijnen, die er oprecht naar verlangen om te sterven. Ze verlangen naar de rust van het graf en het huis daarachter.

Toch is verlangen naar de dood niet natuurlijk voor de jongeren, de krachtigen, of vooral voor de dienaren van God die het meest gericht zijn op hun hoge roeping. Deze deinzen terug voor de dood, hoe heilig of geestelijk ze ook zijn, of hoe sterk hun overtuiging ook is dat de hemel oneindig veel beter is dan deze wereld. Het is niet slechts het natuurlijke terugdeinzen voor de dood (wat de mens Christus Jezus met ons gemeen had) maar het opperste idee om hun God tot het uiterste te dienen. Voor Christus hier, met Christus ginds, is het hoogste instinct van het Christelijke hart. De nobele zendeling Judson verwoordde het gelukkig toen hij zei: "Ik ben niet moe van mijn werk, noch ben ik moe van de wereld; maar wanneer Christus mij naar huis roept, zal ik gaan met de blijdschap van een jongen die van school

wegloopt. "Hij wilde zwoegen voor de zielen totdat hij slaperig werd, en dan wilde hij zijn lichaam neerleggen om te rusten en te vluchten naar de heerlijkheid.

Een sterfbed is slechts de plek waar het materiële lichaam in slaap valt. Dan nemen we de sluimerende vorm op en dragen hem zachtjes naar zijn smalle bed in moeder aarde. Ons woord "begraafplaats" beschrijft deze gedachte. Het is afgeleid van het Griekse woord "slaapplaats". Greenwood Cemetery is echt een enorme slaapzaal waar tienduizenden mensen hun laatste rustplaats vinden, sommigen in hun prachtige omgeving van rozenhout en marmer, en anderen in de arme bedjes van het pauperperk. Het is een gemengde slaapplaats, maar de Meester "kent diegenen die van Hem zijn". Zij die in Hem slapen, zullen ontwaken om voor altijd bij hun Heer te zijn.

Over deze geweldige kwestie van de opstanding van onze geliefden en onze hereniging met hen, zijn onze smachtende harten tevreden met niets minder dan zekerheid. Poëtische fantasieën zijn een spinnenweb; analogieën van het ontspruiten van zaden en bollen, waarschijnlijkheden, intuïties en alle filosofieën zijn te schimmig om een solide geloof op te baseren. We eisen absolute zekerheid, en er zijn slechts twee waarheden die dat kunnen geven. De eerste is het feitelijke feit van Christus' eigen opstanding uit de doodsslaap; de tweede is zijn almachtige verzekering dat allen die in Hem slapen, opgewekt zullen worden en voor altijd zullen zijn waar Hij is!

Die vroege christenen waren wijs in hun generatie, toen ze op het graf van de martelaren kerfden: "In Jezus Christus is hij ontslapen.